

Za přírodními krásami Austrálie 2003

8.2.2003 Sobota

Vstáváme okolo šesté ráno. Večer jsme již téměř vše sbalili, takže zbývá jen sbalit posledních pár věcí a vyrazit na letiště. Každý máme jeden velký kufr a malý batoh. Věcí nemáme moc, protože naši příbuzní v Sydney nám slíbili většinu vybavení na kempování půjčit. Venku začíná hustě sněžit a tak máme obavu, abychom neměli na odletu z Prahy zpoždění. Ve Vídni máme totiž na přestup jen hodinu. Jako naschvál je tento víkend výluka metra na trase B, ale zastávku náhradní autobusové dopravy máme naštěstí blízko. Když přicházíme k zastávce, tak přijíždí autobus. Popojedeme na Zličín, kde čekáme asi 20 minut na autobus na letiště. Jedeme dost na lehkou. Oblečení jsme jen v Gore-texových bundách a tak se klepeme zimou.

Na letišti jsme asi v 7.15 Máme dost času, protože letadlo letí až v 8.40. Odevzdáváme zavazadla a bereme si palubní vstupenky. U přepážky tak brzy skoro nikdo není. Loučíme se s mámou a Pavel s Leonkou. Za pasovou kontrolou ještě jdeme do duty-free shopu a kupujeme dvě litrovky becherovky, čímž objem námi vezeného alkoholu vzrostl na šest litrů. Autobus nás za hustého sněžení veze přes letiště k letadlu. Je to malý tryskáč pro přibližně 50 lidí. Petr fotí novým mobilem nástup do letadla a hned to posílá mámě. Na letištní ploše ještě čekáme asi 20 minut než nám očistí letadlo od sněhu a tak odlétáme se zpožděním. Jsme trochu nervózní, abychom dobře stihli ten krátký přestup ve Vídni.

Výstup z letadla v zasněžené Vídni

Ve Vídni již moc nesněží a sněhu je tam o poznání méně. Po výstupu z letadla rychle spěcháme k našemu letadlu do Sydney. Ukazuje se, že nervozita nebyla na místě, protože ve frontě před námi je asi sto lidí a jde to hodně pomalu. Přestože naše letadlo pojme přes 300 lidí, u vstupu do letadla je jen jeden detekční rám a jeden rentgen. Proto bezpečnostní kontrola trvá tak dlouho. Ve frontě čekáme téměř hodinu a pak nastupujeme do našeho Boeingu 777. Každý cestující má vlastní LCD display

s několika programy, ale i počítačovými hrami. Na jednom kanále je obraz z kamery umístěné na špičce letadla, druhá kamera je namířena na zem. Místa na nohy je celkem dost. Objednali jsme si sedačky po dvou, takže jeden sice musí sedět s někým cizím, ale zase nikdo není na

nepříjemném prostředním místě. Sedíme až v zadní části a máme tu výhodu, že máme poměrně hodně místa mezi sedačkou a oknem a můžeme tam odložit věci, co se nevešly do schránek nad hlavou. Taký si tam lépe můžeme natáhnout nohy. Odlétáme s asi půlhodinovým zpožděním. Z letadla pozorujeme zasněžené Maďarsko a rumunské Karpaty. Poté letíme chvíli v mracích, které se roztrhají až nad východním Tureckem, kde vidíme nekonečně dlouhé zasněžené hory. Pokračujeme podél severní hranice Iráku přes Afghánistán a Pákistán až nad Indii, kde obdivujeme západ slunce.

9.2. Neděle

Zpoždění na odletu jsme cestou dohnali a tak v Kuala Lumpur přistáváme podle plánu v půl páté ráno místního času. Před přistáním vystříkají stewardi celé letadlo, je to požadavek malajské vlády, aby se do Malajsie nezavlekl nějaký hmyz. Musíme na chvíli vystoupit z letadla, aby v něm uklidili. Jsme rádi, že si po 10 hodinách můžeme protáhnout nohy. Letiště je velice moderní, čisté a také liduprázdné. Většina obchodů má v tuto hodinu zavřeno. Mezinárodní terminál má tvar kříže, jehož ramena jsou poseta choboty pro nástup do letadla. Uprostřed kříže je velký skleník s kusem tropického pralesa. Mezinárodní terminál je propojen s domácím terminálem pomocí rychlovlaku, který jezdí automaticky bez řidiče.

Asi po hodině jsme nastoupili zpátky do našeho letadla a čekalo nás jedno nemilé překvapení. České noviny, které jsme nechali na sedačce, nepřežily úklid letadla. Naštěstí si Petr vzal část novin s sebou a tak je zachránil. Od terminálu odjíždíme včas, ale pak čekáme přes hodinu na letištní ploše kvůli drobné technické závadě. Když startujeme, právě svítá. Kocháme se pohledem na krásné ostrovy pod námi. Přelétáme moře a jsme nad Austrálií. Celou dobu je hezky a tak sledujeme krásné pobřeží. Po chvíli začíná nekonečná červená poušť, nad kterou se vznášejí jen pár obláčků.

Australská Poušť s krásnými obláčky

S hodinovým zpožděním přistáváme v Sydney. Nejprve musíme projít přes pasovou kontrolu. Tu absolvujeme bez problémů. Vyzvedáváme si na karuselu zavazadla a míříme k celní a potravinářské kontrole. Do Austrálie je totiž zakázáno dovážet jakékoliv potraviny, zvláště pak ovoce. Pokuty za porušení zákazu jdou do tisíců dolarů. Nad dodržováním zákazu bdí několik vycvičených psů, kteří pořád očuchávají zavazadla turistů. O jejich schopnosti vyčuchat ovoce upřímně pochybujeme, ale raději házíme nesnědené jablka a pomeranče do připravených kontejnerů. Přitom se k nám přitočí psovod s psíkem a jedno jablko si od nás bere. Cvičně ho umístí na kufr jednoho cestujícího a poté, co pes začne dávat najevo, že něco našel, ho mohutně chválí. Nu alespoň jsme přispěli k výcviku těchto psů. Překvapuje nás, že nám na příjezdu rentgenují všechna zavazadla. I další kontrolou pronikáme a jdeme do příletové haly. Tam na nás už čeká Jožka. Nasedáme do jeho Mitsubishi Pajero a jedeme k našim příbuzným. Jedeme přes Sydney přes ANZAC bridge, abychom si alespoň z dálky prohlédli město a tak cesta trvá trochu déle.

Jožka a Stáňa bydlí v Glenbrook, což je městečko asi 70km západně od centra Sydney na úpatí Blue Mountains. Před dvěma lety si tam postavili dům, který mají přímo v buši. Stáňa nás vřele přivítala, připravila večeři, na kterou přijel i bratranec Vlastik se svojí peruánskou přítelkyní. S bratrancem jsme se viděli po 13 letech. Bylo co vyprávět, seděli jsme venku na terase, bylo krásně teplo a večer nad sklenicí australského vína rychle ubíhal a ani jsme si nevšimli, že je už půlnoc. Unaveni po náročné cestě jsme všichni rychle usnuli.

Náš Nissan Patrol před domem

10.2. Pondělí

V 8:45 ráno nás vzbudil táta, ale my jsme ještě měli půlnoc. Po snídani jsme se sbalili a vyrazili do centra Sydney. Jeli jsme autem více než hodinu a cestou jsme se stavili podívat na první dům, který si strejda s tetou koupili po příjezdu do Austrálie. Do centra jsme dorazili okolo půl jedenácté a vyrazili po nábřeží do starého města zvaného The Rocks. Venku bylo

sice jasno, ale velmi silný opar, takže obloha byla spíš šedá než modrá. Teplota byla okolo 27 stupňů, což bylo akorát. Týden před naším příjezdem bylo v Sydney okolo 40 stupňů.

Po nábřeží jsme došli až k mostu Harbour Bridge a obdivovali budovu opery na druhé straně zálivu. Prošli jsme kus pod mostem a sledovali skupinky lidí nad našimi hlavami, které procházely nejen po nosnících mostu, ale i po jeho oblouku. Tento výlet je v Sydney velmi

populární a je potřeba si rezervovat místo několik dní dopředu, a to i přes to, že vstupenka stojí okolo 150 dolarů. Vydali jsme se směrem k budově opery. Cestou jsme si koupili k obědu dvě porce fish & chips a na lavičce jsme je snědli. Oběd jsme pak v jednom baru ještě spláchli točeným pivem.

Sydney – Mohutný Harbour Bridge

Došli jsme k budově opery a obešli jí kolem dokola. Překvapilo nás, že celá střecha je tvořena bílými dlaždičkami, které jsou občas proloženy i jinou barvou. Opera je opravdu nádherná a odkudkoli jí fotíme, vždy vypadá báječně. Nahlédli jsme i dovnitř, ale interiér nás zklamal. Na stěnách i stropu převládal ničím nenařtený beton. Od opery jsme pokračovali do botanické zahrady. Prošli jsme botanickou zahradu až na vyhlídku na operu a na Harbour Bridge. Botanická zahrada je poměrně rozlehlá a volně přístupná. Je krásné, jak chodíme v normálním parku, kde však jsou cedulky s popisem stromů. Ve většině míst Austrálie je takové podnebí,

že většina rostlin může být v botanické zahradě pod širým nebem. Z botanické zahrady jsme prošli kolem St. Mary's Cathedral do Hyde Parku. Bylo okolo tří hodin a my jsme se rozhodli raději vyrazit zpět než pokračovat v prohlídce města, abychom se vyhnuli odpolední dopravní zácpě.

Sydney – Budova opery

Cestou zpět nás překvapil déšť a bouřka. Stáňa s Jožkou měli z deště velkou radost, protože tou dobou zužovalo východ Austrálie sucho. Téměř dva měsíce pořádně nepršelo. Stavili jsme se v jednom nákupním středisku. Bylo zajímavé, že většina obchodů zavírala už v půl šesté. Díky dešti se ochladilo až na 20°C a tak jsme si museli večer na verandě vzít i mikinu. Na večeri přijela sestřenice Pavlína se svojí dcerou Monikou. Později dorazili na návštěvu čtyři čeští emigranti a hned důkladně probrali zásobu českého alkoholu, který jsme přivezli. Povíдали jsme si, popíjeli a spát šli zase až po půlnoci.

11.2. Úterý

Ráno jsme vstali už okolo půl sedmé, a tím pádem se nám podařilo už v osm vyrazit do Blue Mountains. Venku bylo polojasno, teplota okolo 25°C. Naše první zastávka byla u vyhlídky, na kterou bylo potřeba jít asi 10 minut pěšky. Cestou na vyhlídku jsme zahlédli našeho prvního papouška. Z vyhlídky byl vidět jeden vodopád a hustý eukalyptový les dole pod námi. V tomto místě také začíná turistická trasa National Pass, která vede uprostřed skalní stěny. Bohužel zrovna byla zavřená kvůli opravě zajišťovacích lan a zábradlí.

Blue Mts. N.P. – Three Sisters

Vrátili jsme se k autu a přešli na Echo Point, odkud je krásný výhled na skalní útvar Three Sisters. Z Echo Point jsme se vydali dolů do údolí po asi 900 schodech zvaných Giant Steps. Místy byly schody vytesány do skály a cesta byla moc hezká. Pod schody jsme pokračovali po pěšině buší. Zhlédli jsme černého kakadu. Vzduch byl prosycen vůní eukalyptů. U vodopádů jsme si dali na lavičce svačinu a Petr honil s foťákem místní obdobu bažanta.

Po svačině jsme se rozdělili. Jožka se Stáňou jeli zpátky nahoru lanovkou, my tři jsme se vydali nahoru po jiných schodech. Celkem to bylo 850 schodů, s různými odbočkami na vyhlídky jsme napočítali dokonce 1050 schodů. Výstup byl poměrně namáhavý, ale stál za to. Nahoře jsme se chvíli hledali s Jožkou a Stáňou, ale nakonec jsme se úspěšně sešli a vyrazili zpátky k autu. Šli jsme lesem a na jednom místě jsme objevili ostružiny. Rádi jsme si na nich pochutnali. K autu jsme dorazili zrovna když nám končilo zaplacené parkovné. Ještě jsme vyfotili Three Sisters, které již byly lépe osvětlené. Také jsme se znovu zastavili na vyhlídce na dlouhé údolí Modrých Hor.

Blue Mts. N.P. – Výhled do údolí Modrých Hor

Poté jsme popojeli jsme autem na Evason Point, který je nad oblastí zvanou Grand Canyon. Je to opět hluboký kaňon plný eukalyptového lesa. Obešli jsme několik vyhlídek a kochali se výhledy. Přes zákaz jsme se vydali dolů po pěšině čerstvě shořelou buší. Po chvíli začala cesta prudce klesat a tak jsme se raději vrátili k autu. Zkoušeli jsme najít ještě další vyhlídku, ale cesta k ní byla po požáru uzavřená. Jeli jsme zpět do Glenbrook a cestou jsme se ještě stavěli v jednom hotelu, který patří mezi nejstarší hotely v oblasti. Z jeho terasy byla pěkná vyhlídka na Blue Mountains. Bylo vidět, že přímo pod hotelem nedávno řádily lesní požáry.

Doma v Glenbrook jsme se převlékli do plavek a vyrazili se vykoupat do nedalekého kaňonu Glenbrook Gorge. Do místa zvaného Jellybean pool. Cestou jsme přímo mezi domy viděli na zemi našeho prvního hada. Byl to štíhlý stromový had, který se rychle schoval v křoví. Koupání bylo fantastické, i když vody bylo kvůli suchu neobvykle málo. Podél břehu jsme viděli několik zajímavých rostlin a krásné pískovcové skály. Po celodenním výletu, to bylo báječné osvěžení. Po koupání následovala doma výborná večeře na terase – karbanátky a kuře. Dlouho do noci jsme balili věci na naši velkou cestu.

12.2. Středa

Ráno vstáváme před sedmou hodinou. Jožka už přiděluje na auto zahrádku a na terase nás čeká snídaně. Balení jde docela dobře. Už před desátou máme skoro všechno sbaleno. Nakládáme náš Nissan Patrol a vyrážíme. Hned po prvních pár kilometrech se ukáže, že jsme příliš těžcí a v zatáčkách nám dřou kola o plastové nástavce na blatnících. Před naší cestou se

totiž Jožka rozhodl pořídit větší pneumatiky s pořádným terénním vzorkem. Vracíme se zpět a rozbrušovačkou zvětšujeme mezeru mezi kolem a blatníkem. Naštěstí je tam ozdobný plastový kryt a nemusíme řezat plech.

Cestou z Glenbrook se stavíme u bratrance půjčit si spacák. Pak jedeme ještě na nákupy. Kupujeme telefonní karty. Doporučený typ je bohužel vyprodaný a tak bereme jiný druh, který se nám ale moc neosvědčil. Byl problém se s touto kartou dovolat, navíc hovor stál více než slibovali v reklamním letáku. Potom se zastavujeme v obchodě s kempinkovým vybavením. Kupujeme dva klobouky, sít'ky proti hmyzu, knížku o australských národních parcích a lopatku, pokud bychom zapadli někde v poušti do písku.

Po nákupech definitivně opouštíme oblast Sydney a míříme na jih do Royal N.P. Projíždíme předměstím Sydney a tak to jede pomalu. Po poledni vjíždíme do národního parku Royal a hned za vjezdem zastavujeme na oběd u Hacking River. Je tam velká piknik area se spoustou stolků a laviček. Ve všední den po sezóně jsme tam však sami. Jíme zásoby od Stáni a marně pátráme po papoušcích. Podle Jožky jich tam vždy bylo plno. Zřejmě s koncem sezóny odletěly někam jinam. Zahlédli jsme jen jednu zvědavého ledňáčka Kookaburru.

Royal N.P. – Wattamola Bay

Pokračujeme autem podél řeky a pak odbočujeme směrem k moři. Nejsou tu už žádné stromy, jen nízké keře přes které je vidět oceán. Zajíždíme do zátoky Wattamola. Nejprve jdeme od auta na vyhlídku, odkud je krásný výhled na celou pláž a zátoku. Vidíme jak podle hloubky voda mění barvu a vlny dorážející na pobřeží. Pak sejdem na pláž a chceme se jít vykoupat. Z koupání ale sejde, protože pláž je posetá vyplavenými žahavými medúzami. A budou nejspíš i ve vodě. Také ve vodě nikdo z turistů není. Nebudeme riskovat a odkládáme koupání na jindy. Projdeme se okolo laguny, kam se voda dostane jen při přílivu, a jdeme zpět do auta.

Pobřeží východní Austrálie

Směřujeme k městečku Kiama, kde jsou známé „blowholes“, což jsou tunely ve skále, které vedou do moře. Při příznivých podmínkách, když jsou velké vlny a silný příliv, stříká voda takovým tunelem až 30 metrů vysoko. Vypadá to jako gejzír.

Kaima - Little Blow Hole

Jedeme autem podél pobřeží dál na jih. Zastavujeme na vyhlídce odkud je krásný rozhled na pláže a z které startují rogala. Vidíme typické pobřeží s plážemi táhnoucími se mnoho kilometrů do dálky. Za pláží je obvykle vesnička a pak již směrem do vnitrozemí hory. Rozhled je tady krásný. Najednou pod námi proletěla vojenská stíhačka, která letěla podél břehu těsně nad hladinou. Bylo to poprvé, co jsme viděli letící stíhačku shora.

Parkujeme u starého majáku a jdeme na skálu k nejznámější blowhole. Bohužel podmínky nejsou příznivé, protože blowhole jen šplouchá a gejzír dosahuje sotva dva metry. Čekáme asi čtvrt hodiny, ale marně. Za to v dálce vidíme mnohem větší gejzír. Vyrazíme se ho autem hledat a po chvíli bloudění nacházíme Little Blowhole, která ovšem stříká mnohem více než její větší bratříček, odhadem tak osm metrů. Je totiž na druhé straně mysu a vlny mají pro ní příhodný směr. Před každým vystříknutím slyšíme jak voda narazí do tunelu, co vede do moře. Potom se ozve hučení a za chvíli již voda tryská z blowhole. Fotíme několik gejzírů a okolní skalnaté pobřeží. Podaří se nám zachytit i duhu ve vodní tříšti po gejzírů.

Už je pozdní odpoledne a my uháníme na jih k místu, kde se dá kempovat hned u pláže. Dorážíme tam se západem slunce. Těsně před kempem vidíme našeho prvního klokana. Než se k němu dostaneme blíž, už rychle mizí v lese. Kromě nás je v kempu jen jeden stan. Stavíme stany na opačné straně pláže než

jsou sousedi a jdeme se vykoupat do moře. Jsou velké vlny a nedá se plavat. Tak jen blbneme ve vlnách. Než se vydovádíme, je skoro tma. Ještě pozorujeme z moře hvězdy a jižní kříž. Je to paráda. Na liduprázdné pláži si užíváme večerní pohodu s hvězdnou oblohou. Po koupání si za světla lampy vaříme u stolku večeři. Vychutnáváme si teplý večer. Do kempu nás přišel navštívit possum. Chodí okolo a hledá něco dobrého k snědku. Po večeři lezeme do stanů a usínáme za zvuku příboje.

Dnes jsme ujeli 335km.

13.2. Čtvrtek

Ráno vstáváme okolo šesté. Máme pořád posunutý čas a tak nám ranní vstávání nečiní potíže. Těšili jsme se na východ slunce nad mořem, ale máme smůlu, obzor je zahalen hustými mraky. Přece jen sluníčko mezi mraky vykukne, a můžeme fotit ranní náladu na pláži. Fotky jsou povedené. Nad pláží se převaluje ranní mlha a přes ní lehce prosvítá slunce.

Východ slunce na Ulladulla Beach

Rozhodli jsme se nasnídat až cestou a tak balíme stany a ostatní věci. Zjišťujeme, že jsme v noci měli nezvaného hosta. Asi to byl possum nebo spíš liška. Roztrhané zbytky naší stříbrné termoizolační tašky jsou asi 10 metrů od stanu, stejně jako její obsah. Chybí šiška salámu a chleba. Krabice sušenek je roztržená a rozsypaná. O její obsah, stejně jako o ovoce a zeleninu, ale noční návštěvník neměl zájem. Naštvaně posbíráme odpadky a vyrazíme.

Stavíme na prvním odpočívadle, abychom se po ránu trochu opláchli. Jenže je odporně špinavé a tak raději pokračujeme až do městečka Batemans Bay. Jdeme na nákup do supermarketu a kupujeme pečivo a pití. Parkujeme ve městě u vody a snídáme na lavičce. Pokračujeme dál, podél pobřeží směrem na jih. Dojedeme do městečka Tilba, které je kousek od moře. Jsou tam zachovalé staré dřevěné domy. Krátce se projdeme po městě a koukáme na domy i výhledy ohledně rozsáhlých požárů. Celé okolí je suché a žluté. Normálně by mělo

být vše krásně zelené, ale letos jsou největší sucha po asi 20ti letech. Jdeme na krátkou procházku na skálu nad městem, kde je pěkný rozhled. Pod námi je zajímavá krajina s vršky a skálami.

Jedeme dál a odbočujeme do vnitrozemí. Stoupáme do prudkého kopce s několika serpentini. Na chvilku se zastavíme na vyhlídce v sedle a pokračujeme dál směrem na západ. Přes rozlehlou planinu, kde je jen pár stromů, dorážíme až do města Cooma. Hledáme místní pekárnu, kde by měl být k dostání chléb podobný evropskému, ale nic nenajdeme. V informačním středisku se díváme na stav požárů. Naštěstí už ustupují a zmenšují se. Máme štěstí, že zítra otevrou po několika týdnech národní park Mt. Kosciuzsko a také cestu na vrchol nejvyšší hory Austrálie, kterou chceme absolvovat jako celodenní výlet. Dorazíme až do předhůří parku do městečka Jindabinne. Leží u stejně pojmenovaného jezera. Stany stavíme v kempu téměř přímo na břehu jezera. V kempu skoro nikdo není. Lidé asi ještě nejezdí do parku kvůli požárům.

Jožka zůstává v kempu a my jedeme jeho autem asi 20km za město, kde je začátek národního parku. Chtěli bychom ještě jít na krátký výlet podél potoka. Na odbočce k parkovišti u horského vlaku pro lyžaře je závora a zákaz vjezdu. Parkujeme u ní a jdeme dál pěšky. Všude kolem vidíme spálený les a trávu. V lese zahlédneme klokana, je ale moc daleko na fotku. Na asfaltu si fotíme velikou strašilku. Dojdeme až ke stanici vlaku. Nikdo tam není a vlak kvůli požárům nejezdí. Přes parkoviště se vydáme k začátku turistických cest. Tam jsou všude cedule, že jsou cesty uzavřeny. Chvilí váháme, zda se do lesa vydat, ale nakonec tam radši nejedeme. Jdeme zpět podél lesa a opět vidíme klokany. Fotíme je ve spáleném lese. Chudáci teď asi nemají moc pastvy. Kolem se rojí spousta much. Ještě, že jsme koupili síťky na klobouky. Asi je brzy vyzkoušíme.

Mt. Kosciuzsko N.P.- Spálený les

V kempu se jdeme vykoupat do jezera. Voda je celkem studená, zato krásně osvěží. Pěkně jsme si zaplavali. Každou chvíli vidíme z hor přilétat vrtulník pro vodu do jezera. Zřejmě ještě někde hoří a vrtulníky a letadla shazují na oheň nálož vody. Ve směru hor vidíme v dálce dým, který trochu přikrývá obzor. Večeři jíme pohodlně u stolku, co vezeme s sebou včetně rozkládacích židliček. Jsme prostě správní turisté, vybavení pro pohodlné kempování. Na břehu jezera si vychutnáváme postupné tmavnutí oblohy. Pavel zkouší vyfotit několik záběrů zapadajícího slunce. Pak již jdeme spát.

Dnes jsme ujeli 390 km

14.2. Pátek

Dnes nás čeká velký výlet na nejvyšší horu Austrálie. Rychle se balíme a vyjíždíme už před devátou. U vstupu do parku dostaneme informace, kde je co otevřeno. Neplatíme vstup, jelikož je stále velká část parku uzavřena. Jedeme údolím kolem několika lyžařských středisek. Vidíme vleky a sedačkové lanovky šplhající do kopců. Všude kolem je většina trávy a porostu postižena požárem. Nakonec stoupáme na parkoviště nad sedlem Charlotte Pass. Je to přes 1800m vysoko a tak máme dobrý výchozí bod. U parkoviště se jdeme podívat na sněžné eukalypty. Jsou to nejvýše rostoucí stromy v Austrálii. Jsou krásné, s pokroucenými kmeny a šedostříbrnou kůrou. Na skále u parkoviště je vyhlídka, odkud se kocháme výhledy do hor a na údolí řeky Snowy River, kterou budeme překračovat. V okolí zahlédneme létat černé papoušky kakadu.

Mt. Kosciuzsko N.P.- Hřeben s cestou na vrchol

Již na parkovišti kolem nás létá spousta much. Těmi je tento park známý. Naštěstí fouká svěží vítr a tak mouchy tolik neobtěžují. Nejprve trochu klesáme do údolí Snowy River, kterou snadno po kamenech překročíme. Pramení jen pár kilometrů odsud. Počasí je nádherné, modrá obloha bez mráčku a není příliš vedro. Za

brodem již opět stoupáme do kopce. Vede zde přímo „dálnice“ pro turisty. Cesta je široká a místy dokonce dlážděná. Šlo by zde jet i na kole. Překračujeme další potůček, ve kterém si fotíme malé rybky a také se osvěžujeme. Vyjdeme nahoru na plošinu nad ledovcovým jezerem Blue Lake. Nad ním také končí luxusní část stezky. Táta s Jožkou jdou napřed a my

jdeme blíž k jezeru. Z vyhlídky nad jezerem si ho fotíme a díváme se na karovou stěnu nad jezerem. Ještě se přemázneme slunečním krémem a jdeme dál.

Stále stoupáme nahoru až na jeden z vrcholů hlavního hřebene hor. I v této výšce bez stromů

Mt. Kosciuszko N.P.- Alpine Lake

není nám tudíž vedro. Pokračujeme po hřebenové trase nad jezero Alpine Lake. Má hezký tvar podlouhlého jezera se dvěma částmi, spojenými jen úzkým pruhem vody. Viděli jsme během dvou hodin tři, z celkem šesti, pravých ledovcových jezer, které v Austrálii jsou. Nyní už jdeme po úzké cestičce ve svahu hřebene nad údolím. Po výstupu do dalšího sedla už vidíme blížící se Mt. Kosciuszko. Zde je opět skvěle udržovaná cesta. Cestou vidíme přímo na kamenech před námi několik ještěrek. Zkoušíme je fotit. Přijdeme kousek pod vrchol a odbočíme nahoru po široké silnici do mírného stoupání. Zřejmě by zde šlo jet, jak na kole, tak terénním autem až těsně pod vrchol. Za chvíli jsme nahoře. Dáme si oběd, fotíme a rozhlížíme

Mt. Kosciuszko N.P.- Snow Gums

pouhý kilometr pod místem, kde pramení. Nějak nás více otravují mouchy, ale ještě to jde vydržet bez sítěk na klobouku. Poslední část směrem k autu procházíme kolem sněžných eukalyptů. Některé stromy jsou nádherné a tak pilně fotíme na digitální foťák. U auta si dáme studené pivo z lednice, je to paráda. Výlet byl opravdu překrásný a užili jsme si hor. Jedeme

vidíme spálená místa. Nahoře se chvíli rozhlížíme po okolí. Všude kolem jsou vrcholy a další hřebeny. Vidíme zpět do údolí a na druhé straně i dým z požárů. Přechod po hřebenu zahájíme na vrcholu Carruthers Peak, kde je nádherný výhled. Z vrcholu jdeme do sedla nad dalším jezerem Club Lake. Je mnohem menší a umístěné pod prudkým svahem.

Stále fouká svěží vítr a

se. Vidíme opět dým z požárů a část cesty, po které půjdeme zpět. Zase prolétá vrtulník s vodou na hašení lesa.

Dolů jdeme druhou stranou po cestě pro terénní auto. Dříve se dalo autem dojet až pod vrchol, kde je vidět bývalé parkoviště. Ale kvůli rostoucímu počtu návštěvníků byla tato cesta uzavřena. Jde se po ní pohodlně a rychle. Na chvíli se zastavíme u staré horské boudy z období před 50ti lety. Ta zde byla vybudována jako útulek pro turisty, kdyby přišlo náhle špatné počasí. Přejdeme opět Snowy River

do města na nákup jídla a pak opět na koupání do jezera. V kempu žádná auta nepřišla a máme pohodu bez lidí. Vaříme si velkou pánev těstovin a užíváme večera u břehu jezera. Také si hrajeme ze psem, který přiběhl. Je celý divoký do nošení klacku, který mu házíme. také se o něj rád pere a nechce ho pustit. Dokonce se na něm drží, i když ho zvedneme do vzduchu. Večer povídáme venku u stanu dlouho do noci.

Dnes jsme ujeli 84 km

15.2. Sobota

Ráno se docela dlouho balíme na cestu. Chceme jet dále přes hory na jih. Snad by měla být cesta otevřená. Rádi bychom udělali ještě jeden výlet v národním parku Alpine, ale možná bude zavřený. Projíždíme přes 100 km horskou silnici sedlem přes hlavní hřeben Snowy Mountains. Máme štěstí, že cesta byla po velkých požárech znovu otevřena, jinak bychom museli objíždět celé hory. Je to samá zatáčka, stoupání a klesání. Na mnoha místech dlouhé kilometry míváme spálený les. Dokonce někde ještě cítíme spáleninu. Několikrát musíme kvůli klokanovi na silnici přibrzdit. Je hodně teplo, a dusno. Krátce se zastavíme u elektrárny Murray 1. Patří do soustavy vodních elektráren v oblasti Snowy River. V horách je přes 130 km tunelů a celkem 15 přehrad. V nich se sbírá voda, která se postupně přes několik turbín žene dolů do údolí. Tak se její energie využije několikrát. Celkem je zde 7 elektráren a mají souhrnný výkon přes 3500 MW. V údolí se voda ještě využije pro závlahu. Na druhé straně hor se zastavujeme v informačním středisku a dozvídáme se, že bohužel oba parky v této části hor (Alpine a Snowy River) jsou, kvůli dohasínajícím požárům stále zavřené. Bohužel zde si tentokrát výlet neuděláme.

Rozhodli jsme se dnes dojet až do Melbourne. Jedeme dlouhým údolím. I zde ve Victorii mají velké sucho. Míváme téměř prázdnou přehradní nádrž. Na dně jsou vidět zbytky starých vesnic, které musely být kvůli výstavbě nádrže opuštěny. Obvykle je tento rezervoár plný vody. Z vody také ční staré stromy jako nějaké figuríny. Po chvíli už najedeme na dálnici a frčíme směrem Melbourne. Na oběd se zastavíme v jednom městě v malém take-away. Jíme

Melbourne- Staré nádraží

smaženou rybu a kuřecí sendviče. K tomu samozřejmě bramborové chipsy. Venku je už nyní hodně vedro, takže klimatizace v autě je v provozu. Na některých místech jsou protijedoucí pruhy dálnice odděleny asi 10m širokým pruhem s lesem. Vše jsou eukalypty a jejich odrůdy. Vyhlížíme koaly, ale marně. Nakonec projíždíme asi půl hodiny předměstím .

Ve městě chvíli hledáme vhodné místo k parkování. Nakonec jsme zaparkovali v jedné menší ulici asi 20 minut od centra. Přijeli jsme už pozdě odpoledne a tak rychle jdeme na prohlídku města. Ve městě není vůbec vedro, dokonce většina lidí nosí dlouhé kalhoty. Slunce se schovalo za mraky a pofukuje vítr od moře. Nejprve si prohlédneme historickou budovu schovanou pod kopulí uprostřed nákupní galerie. Starou továrnu na výrobu kulek nemohli kvůli protestům občanů zbourat a tak nad ní postavili skleněnou kopuli a okolo obchodní středisko. Kupujeme nějaké pohledy a pár suvenýrů. Procházíme městem až k staré budově nádraží. Ta má krásně žlutou omítku a klasický sloh z 19.století. Naproti je moderní nádraží s lomenými hranami na fasádě a divnými barvami. Moc se nám tato budova nelíbí.

Melbourne- Nábřeží s mrakodrapy

Přes řeku směřujeme do botanické zahrady. Tam je spousta netopýrů - kaloňů. Přes den spí v korunách stromů a na noc se vydávají za potravou, kterou tvoří hlavně ovoce. Mají tady s nimi starosti, jelikož znečišťují okolí a jsou hluční. Jinak je park krásný a plný různých stromů a kvetoucích rostlin. Míjíme i několik jezírek. Navečer už jdeme zpět do města přes nový most pro pěší. Z něj je hezky vidět panorama mrakodrapů uprostřed města. K večeri si kupujeme v Subway

plněné bagety a jíme je až v autě, abychom ještě za světla vyrazili z města. Trochu bloudíme při nájezdu na dálnici. Až na třetí pokus správně odbočíme na 5ti proudou dálnici. Ta se postupně zužuje až na klasické dva pruhy. Ve městě Geelong jsme hodně pozdě až po desáté hodině. Stavíme stan v nejbližším kempu, který jsme našli. V noci trochu prší.

Dnes jsme ujeli 650 km

16.2. Neděle

Vstáváme za šera těsně před šestou hodinou ráno. Rychle balíme a odjíždíme bez placení, protože v kanceláři ještě nikdo není. Trošku se stydíme, ale pospícháme dál. Dnes máme v plánu projet velkou část po pobřeží. Míříme na Great Ocean Road. Je zamračeno a sluníčko se ukáže jen velmi zřídka. Fotíme vstupní bránu na začátku Great Ocean Road a pouštíme se na tuto klikatou silnici, která se vine několik set kilometrů podél pobřeží. Občas zastavíme na některé vyhlídce a kocháme se pohledem na skalnaté pobřeží. Jsou velké vlny a tříští se plnou silou o pobřeží a vytváří tak krásné efekty. Občas zahlédneme i odvážné surfaře. Potkáváme spoustu motorek. Zdá se, že místní klikaté silničky jsou mezi motorkáři velmi oblíbené. Dojedeme do Appolo Bay, a protože jsme ráno vyrazili bez snídaně, jdeme se najíst do místní pekárny. Dáme si čaj, kafe a sladké pečivo. taková pohodová snídaně v pekárně se nám líbí. Pak pokračujeme až do Otway N.P.

Otway N.P. – Deštný prales

apostolů. Už jich zde ale není všech 12, protože některé z nich už nedokázaly dále odolávat silnému příboji. Podél pobřeží je spousta vyhlídkových míst, které jsou plné turistů. Stále je pod mrakem, ale neprší. Začíná zde národní park Port Campbell, který se táhne dál po pobřeží.

Zde vyrážíme na pěší okruh subtropickým deštným pralesem. Není tak hustý jako tropický, ale přesto je všude spousta vegetace. Hlavně mechy a kapradiny. Je tu krásně тихо a vše je svěže zelené. Některé stromy jsou dole duté a jedním se dá dokonce projít. Přesto rostou dál a vyživují se po obvodu pod kůrou. Některé stromy měří více jak 50 metrů. Pavel hodně fotí, protože se mu ta přemíra zeleně hrozně líbí.

Pokračujeme dále po Great Ocean Road, která se na chvíli vzdaluje od pobřeží. Když se vrátíme na pobřeží, tak se mění jeho charakter a dominují mu příkré a až několik desítek metrů vysoké útesy. Tady začíná atraktivní část pobřeží. Zastavujeme u místa jménem Gibson Steps, kde se dá po schodech vytesaných ve skále sejít dolů pod útesy na pláž. Na pláži se brodíme v moři a fotíme první skalní útvary, které osaměle stojí nedaleko břehu a vysoké vlny se o ně prudce tříští. Skaliska jsou úžasná, stejně i pohled z pláže nahoru na hranu útesu. Za dalších pár kilometrů je známá skupina několika osamělých skalisek, nazývaná 12

Port Campbell N.P.- Loch Ard Gorge

Nasedáme do auta a popojíždíme k dalším skalním útvarům. Je jich hodně a všechny jsou zajímavé. Pozorujeme vrstvy usazenin na obnažených skaliskách i zbytky vegetace na vrcholcích. Nejvíce se nám líbí skalní mosty a také tunel do moře, který končí v jeskyni. Vlny se tam tříští vši silou a pomalu zvětšují jeskyni. Voda narážející každým okamžikem na skaliska nás fascinuje. Díváme se na vlny tříštící se o skálu a

odhadujeme v duchu jak dlouho budou ještě odolávat. Na jedné vyhlídce, která je ponořena pod úroveň terénu, je výstraha před vlnami. ty někdy dosáhnou až na plošinu a můžou ohrozit

Port Cambell N.P.- Skalka omývaná vlnami

turisty. Na těchto skaliscích ztroskotalo několik lodí. Většinou se pasažéři nezachránili, právě díky velkému vlnobití a nebezpečným proudům. Chvillemi začíná pršet a tak vytahujeme nepromokavé bundy. Na cestě k jedné vyhlídce zahlédneme na cestě dva velké šedé klokany. Rychle a ladně skáčí přes cestu a šup do trávy. Dokonce se nám jednoho podařilo vyfotit ve skoku. Projdeme se ještě na několik vyhlídek na různá skaliska, ale v dešti se nám nechce

Skála Grotto

procházet úplně vše. Dále zastavujeme u známého útvaru London Bridge. Původně obsahoval dva oblouky, ale v roce 1990 se oblouk spojující most s pevninou zřítíl do moře. Počasí se pomalu začíná lepší a když přijíždíme k poslednímu útvaru v Port Campbell N.P. – útvaru Grotto, tak se dokonce občas objeví i sluníčko. Grotto je velký otvor ve skále, za kterým je malé jezírko. Skrz otvor je vidět do moře a to se nám moc líbí. Na konci národního parku si dáváme menší oběd a pokračujeme dál.

Naše cesta pokračuje do malého národního parku Mt. Eccles, který se nachází v okolí kráteru sopky. Ta vybuchla přibližně před 19000 lety. Do parku přijíždíme až v šest hodin večer a rozhodneme se zůstat zde přes noc. Stavíme stany v kempu uprostřed eukalyptového lesa, kde skoro nikdo není. Tento kemp patřil rozhodně k nejhezčím, kde jsme v Austrálii spali. Park je známý tím, že místní eukalyptové lesy jsou plné medvídků koala. Jožka je ale hodně skeptický.

Za 20 let cestování po Austrálii totiž neviděl ve volné přírodě ani jednoho. Ještě večer jdeme na procházku okolo jezera, které je v kráteru sopky. Všichni jdeme s hlavou nahoru a hledáme ve větvích koaly. Když už jsme to skoro vzdávali, objevil Jožka prvního medvídku. Byl vysoko ve větvích a tak ho pozorujeme dalekohledem. To je také důvod proč je těžké koalu zahlédnout. Většinu dne tráví v klidu vysoko v korunách stromů a díky své barvě není moc vidět. Za chvíli objevíme dalšího, a než obejdeme jezero, tak jich objevíme pět. Ten nejbližší byl od nás tak 7 metrů. Všichni pospávali a byli hrozně roztomilí a plyšoví. Jsme koaly nadšeni. Dobře, že jsme sem zajeli. V parku je také spousta ptáků. U stanu loudí drobký krásně modří ptáček. V noci je slyšet, jak je eukalyptový les plný zvěře. Táta v noci s baterkou nahání noční návštěvníky kempu. Hladí si a tahá za ocas jednoho possuma, který se vůbec nebojí. Škoda, že jsme ho nevyfotili.

Dnes jsme ujeli 370km.

17.2. Pondělí

Vstáváme ještě před svítáním a pozorujeme východ slunce. Kolem stanu ráno zase pobíhali malí ptáčci. Sameček je krásně modrý. Po snídani jdeme na cestu okolo kráteru, tentokrát ne po břehu jezera, ale po hraně kráteru. Hned u horního parkoviště vidíme na stromě dalšího koalu. Je docela nízko a můžeme si ho dobře prohlédnout. Petr vylezl po vedlejším eukalyptu, aby si ho mohl ještě lépe vyfotit. Hned kousek za parkovištěm vidíme další koaly. Z cesty

Mt. Eccles N.P.- Koala v koruně eukalyptu

odbočujeme do lávové jeskyně, která vznikla tak, že horní vrstva lávy na vzduchu ztuhla a spodní proud otekla pryč. V jeskyni je úplná tma, přesto Jožka docela dobře natáčí kamerou v režimu „night shot“. Také zkoušíme nějaké fotky. Pokračujeme dál kolem kráteru a stále hledáme koaly. Asi v půli cesty objevujeme na jednom stromě dokonce dva „plyšáky“ To je dost nezvyklé, jelikož koala si žárlivě hlídá teritorium svého stromu. Celkem jsme v tomto parku viděli přes deset koal. Po hraně jsme došli až na vrchol nejvyšší hory Mt. Eccles, po které je park pojmenován. Z vrcholu byl krásný rozhled po okolí. Vidíme, jak je kráter vlastně ze tří částí, kde vybuchla sopka. Krajiní dva malé krátery už částečně oderodovaly a jezero se vylilo i do jejich otvorů. Zajímavé na této sopce je, že vybuchla nikoliv jedním mohutným výbuchem, ale několika krátery v řadě vedle sebe. Moře je odtud asi 15km. Až k němu se táhne pruh ztuhlé lávy, která po výbuchu dotekla do moře. Z vrcholu jdeme na parkoviště a opouštíme park.

Naším dalším cílem je národní park Grampians. Je to asi dvě a půl hodiny cesty autem. Silnice jsou rovné, s minimálním provozem, takže cesta rychle ubíhá. Zataženo se pomalu mění až na polojasno a pak na jasno. Hory Grampians vidíme už z dálky. Jsou to šikmé štíty, které se táhnou od jihu na sever. Mezi dvěma hřebeny vede parkem silnice. Z ní je každou chvíli odbočka nebo parkoviště, kde začínají výletní trasy. V informačním centru si vybíráme kemp a kupujeme turistickou mapu parku. Rozhodujeme se pro okruh s názvem Wonderland track, který je nejznámější místní turistickou trasou. Zaparkujeme u začátku trasy, dáme si lehký oběd a vyrážíme na cestu.

Začátek cesty vedl lesem podél potoka, ve kterém ovšem téměř nebyla voda. Vzpomněli jsme si na strážce parku, který nám říkal, že v parku už měsíc nepršelo. Po chvíli zahlédneme u potoka dvě srnky, které hledaly zbytky vody, aby uhasily žízeň. Vegetace je zde ale stále zelená a hustá. Líbí se nám kombinace křoví a stromků s potůčkem a skálami. Podél potoka jsme došli až ke skalním prohlubním, které se nazývají Venušiny lázně a kde se turisté obvykle koupají. Bohužel byly téměř prázdné. Tak jsme opustili potok a začali šplhat po skalách nahoru k dalšímu parkovišti, kde začíná nejzajímavější část cesty.

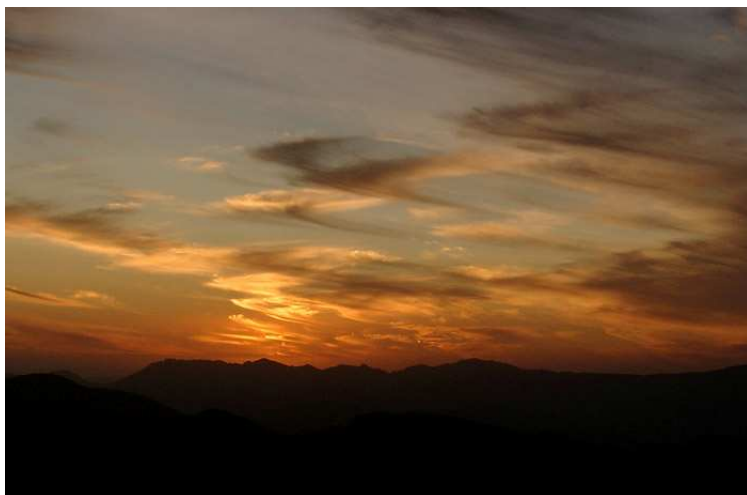
Přecházíme dřevěný most a vcházíme do údolí pojmenovaném Grand Canyon. Je to úzký kaňon, kde na obou stranách jsou skalní stěny vysoké až deset metrů. Je ideální počasí, skály jsou moc hezké a tak fotíme o „106“. Skály vytvářejí různé formace, některé by se daly i

Grampians N.P.- Skály v soutěsce Silent Street

pojmenovat. Mezi skalami roste řídká zeleň, skoro jako by zde někdo sázel parčík. Těsně pod nejvyšším bodem cesty procházíme soutěskou Silent Street. Ta je zužující se průrvou a

v poslední části je široká pouze 1m. Cestou nahoru zahlédneme našeho prvního jedovatého hada. Vyhríval se na cestě, ale sotva nás zahlédl, rychle se schoval mezi kameny. Po dvou hodinách cesty dorážíme na vyhlídku Pinnacle Lookout, odkud je krásný výhled na celé údolí a hřebeny hor. Je přímo na hraně hlavního hřebene hor. Docela tam fouká, což je ale na sluncem rozpálených skalách příjemné. Sníme pár sušenek a vyrážíme po hřebeni zpět do údolí. Cesta vede lesem a rychle nám ubíhá. Zastavíme se jen krátce na několika místech, kde jsou zajímavé stromy a skála ve tvaru dvou kostek. Za chvíli jsme v údolí u auta.

Grampians N.P.- Večerní mraky

nezdržujeme a jdeme zpět dolů k autu. Blíží se západ slunce a my se rozhodujeme na něj počkat. Schováme se v závětrří za skálou. Naše čekání se vyplatilo. Západ slunce stál za to a obloha se po něm nádherně zbarvila. V kempu večeříme až za tmy. Ještě že jsme postavili stan už odpoledne. Rychle se ochlazuje, teploměr ukazuje jen 12 stupňů. Po večeri hned zalezeme do spacáků.

Dnes jsme ujeli 195 km.

18.2. Úterý

Ráno se budíme a je nám pěkná zima. Máme totiž jen letní spacáky. Koukáme nevěřícně na teploměr, který ukazuje pouhé 4°C nad nulou. Rychle vaříme čaj na zahřátí a navlékáme

Mlsný papoušek

poprvé a naposled dlouhé kalhoty. Během snídáně kolem nás začnou šmejdít papoušci. Nejprve nás obcházejí s odstupem, když jim však hodíme pár kousků pečiva, odváží se blíž. Nakonec chodí po stole a dokonce zobají z ruky. To je super! Krmíme papoušky, kteří nám sedají na ramena a ruce. Jsou tu dva druhy. Jedni jsou zelení a druzí modročervení. Fotíme se a necháme papoušky přecházet z ruky na ruku. Přilákáme také velkého ledňáčka kookabaru, který nám pěkně zapózuje pro fotku. Je to masožravec, pečivo mu nevoní.

Sbalíme si věci a vyjíždíme na druhý den do parku, dnes budeme chodit jen na krátké výlety a vyhlídky u silnice. První zastávkou je Borora lookout vysoko nad údolím. Cestou opět vidíme přes cestu skákat klokana. Výhled je krásný.

Vidíme hřeben Grampians včetně přehrady v údolí. Pokračujeme dále na Reed Lookout. Ten je na vrcholu kopce obklopeného nekonečnými eukalyptovými lesy. Na vrcholu je i strážní požární věž. Okolní lesy se nám moc líbí. Dále nás čeká skalní útvar The Balconies. Jdeme k němu asi 1km lesem po planině. I zde je hodně turistů. Skálu si prohlédneme i když vzhledem k tomu, že je dopoledne, není z naší strany osvětlená. Vypadá jako tlama nějakého ještěra. Dříve se dalo jít přímo do tlamy. Na vyhlídce potkáváme jednu holku z Čech. Cestuje po Austrálii sama vlaky a autobusy. Chvilí si povídáme a pak jdeme spolu zpět na parkoviště.

Další zastávka je u McKenzie Falls. To jsou nejznámější vodopády v parku. U parkoviště v lese je menší klokan, který se moc nebojí. Jdeme hodně blízko a fotíme si ho. Scházíme dolů pod vodopády. I během tohoto sucha mají dost vody, jelikož je nad nimi přehrada. Padají krásně mezi stromy do jezírka s přírodním amfiteátre. Kocháme se vodopádem a rozhodneme se jít dolů asi 3,5 km podél potoka. Jožka to autem objede a vyzvedne nás tam. Cesta kolem říčky je nádherná. Procházíme lesem s vyhlídkami na vodu. Občas jsou zde malé kaskády a nakonec, asi uprostřed trasy, krásné vodopády. Mají cekem tři stupně a voda postupně padá a protéká mezi skálami. Pak se tok zase zklidní a k piknikové oblasti dojdeme lesem se spoustou zajímavých stromů.

Grampians N.P.- Vodopády na McKenzie River

Tam už čeká Jožka. Dáme si ve stínu, na pěkném odpočívadle, oběd. Kolem nás škemrají bíločerní ptáci. Jakmile jim dáme pár drobků, slétnou se další. Radši jim moc neházíme, stačí nám hluk od těch několika kolem nás. Pořád něco štěbetají a poskakují kolem nás. Ještě jdeme na krátký výlet okolo staré usedlosti, první zde v kraji. V lese, na téměř suché zemi, vidíme nádherné růžové lilie. Je to neuvěřitelné, že v tom suchu tak krásně rostou. Je to jen na tomto jediném místě. Jdeme na vyhlídku na louku, kde by se měli pást klokani, ale asi jsou kvůli vedru zalezlí v lese. Obecně se dá klokan nejlépe vidět ráno nebo navečer, kdy vyráží na pastvu. Tak snad jich víc uvidíme jinde.

Opouštíme park, kde se nám moc líbilo a jedeme směrem na Adelaide. Jedeme po silnici dost rychle, držíme průměr kolem 100 km/h. Všude je sucho a tráva spíš žlutá než zelená. Město projedeme po okraji a uháníme dál směrem do nitra kontinentu. Již za šera dorážíme do velkého kempu hned u moře. Kupujeme místní vejce, celý tucet, a hned je smažíme. Kemp je pěkně vybavený, vaříme si na sporáku pod stříškou s osvětlením a stany máme na rovné trávě. Je to zatím nejdražší kemp. Stojí nás 22 AUD.

Dnes jsme ujeli 610 km

19.2. Středa

Vstáváme, již po půl sedmé, do začínajícího deště. Je ještě šero. Rychle balíme auto a za půl hodiny odjíždíme z kempu. Snídat budeme až cestou. Cestou do Port Augusta už hodně prší a fouká silný vítr. Ve městě jsme v půl desáté a snídáme v McDonalds jejich ranní menu. Potom vyrážíme na nákup do města. Toto je první místo v Austrálii, kde vidíme hodně domorodců. Bohužel jich většina žije pouze z podpory, už od rána čekají na otevření obchodů s alkoholem. Jdeme do velkého supermarketu a utrácíme 60 AUD. Dostaneme kupón na slevu u pumpy a tak toho hned využijeme. Posíláme také nějaké pohledy domů. Ještě se zastavíme v obchodě s alkoholem a doplníme zásoby piva a nějaké to víno. Před polednem vyrážíme dál směrem na Flinders Ranges.

Skalní malby domorodců

Počasí není nic moc, chvílemi prší a je pořád pod mrakem. Cestou do parku se ještě na chvíli zastavíme na prohlídku jeskyní s nástěnnými malbami domorodců. Venku prší a na obhlídku vyráží pouze Pavel a Petr. Nejsou to úplně jeskyně, spíš místa pod převísem ve skalách nebo mělké prohlubně. Jde se tam trochu do kopce po typicky červené hlíně. Procházíme hodně řídkým lesem za sílícího deště. Vidíme několikrát hopsat klokany, ale všichni se hodně bojí. Nástěnné malby nás trochu zklamaly.

Nejsou moc barevné a jsou dost jednoduché. Většinou pouze náznaky postav nebo zvířata několika čarami. Dovnitř jeskyní se nemůže, mají tam mříže. V jedné jeskyni jsme viděli mrtvého klokana, už téměř mumii. Cestou k autu jsme ještě viděli pěkné zelené papoušky.

Dojedeme až do města Hawker, které je branou do oblasti Flinders Ranges. V informačním středisku na benzínové pumpě dostaneme mapu a ochotný majitel nás informuje. Bohužel všechny nebezpečné cesty na sever od parku, i některé v parku jsou zavřené. Navíc předpověď počasí není dobrá. Mělo by 3-4 dny neustále pršet. Jeden z monsunů se totiž dostal jižněji než obvykle a prší v celé střední Austrálii. Do pohoří rozhodně nemá smysl jezdit. Zvažujeme co dál. Dokonce uvažujeme o návratu do Sydney a přerušení naší cesty okolo Austrálie. Nakonec to riskneme a vyrazíme na cestu k centru Austrálie, kde je známý Ayers Rock. Vracíme se do Port Augusta a po hlavní silnici Stuart highway jedeme na sever.

Hodně prší a tak pouze jedeme dál a dál. Po silnici, téměř bez provozu a s dlouhými rovinami, nám to jde dobře. Táta dokonce jezdí kolem 140 km/h. Při této rychlosti už stoupá odpor auta a spotřeba vyskočí skoro na 20 litrů na 100 km. Do města Coober Peddy dorážíme v devět večer už za tmy. Hodně lidí žije v Coober Peddy pod zemí. Je to kvůli velkým vedrům v této oblasti. Chtěli jsme původně spát v známém kempu pod zemí, ale po dlouhém dešti je zaplavený vodou. Za poslední dva dny tu napršelo více vody než za předchozí rok. Nakonec se rozhodneme pro chatičku v kempu. Pořád prší, jsme utahaní a nechce se nám pod stan. Stojí to 62 AUD. Máme k dispozici klimatizaci, umyvadlo i lednici, prostě luxus. Těšíme se na spaní v posteli.

Dnes jsme ujeli 962 km

20.2. Čtvrtek

Pořád prší a nám se z pohodlných postelí nechce. Vylezeme až po osmé. Koukáme se na zprávy a předpověď není moc dobrá. Má pršet ještě nejmíň dva dny. Až těsně před desátou vyrážíme do města, podívat se na obchody s opálem. Coober Peddy je centrum největšího naleziště opálů v Austrálii. V obchodech si prohlížíme, a nakonec i kupujeme, nějaké šperky pro drahé polovičky. Spousta obchodů je zavřená kvůli vytopení. Nápor vody místní kanalizace nezvládla. I v informačním středisku nám škrtají ze seznamu atrakcí a muzeí víc než polovinu. Nakonec se rozhodneme odjet z města s tím, že bychom to mohli stihnout ještě dnes až k Ayers Rock. V řízení se střídáme a dokonce se odváží řídit i Petr, který se tomu zatím vyhýbal. Počasí hodně kolísá. Občas neprší vůbec, občas se přilíže prudký déšť.

Po druhé hodině odpoledne už jsme u odbočky z hlavní silnice směrem k Uluru, což je domorodý název pro Ayers Rock. Dáme si jídlo a chvíli čekáme než se přelíže další průtrž mračen. Vyrážíme na západ, směrem k tomuto zázraku přírody. Po hodině jízdy již neprší a oblačnost se začíná trhat. Dokonce několikrát zahlédneme modrou oblohu! Přijedeme do vesnice Curtin Springs, asi hodinu cesty od Ayers Rock. Zvažujeme, zda postavit stany v kempu na louce, který je zadarmo. Najednou se opět objeví prudký déšť a tak jdeme do kabiny. Tentokrát již za 90 AUD. Za to máme dvě místnosti a vlastní záchod a sprchu. Opět je

Centrální Austrálie- Duha nad rudou polopouští

trochu lepší počasí a my vyrážíme směrem k Uluru. Počasí se lepší a zastavujeme, když se nad rudou zemí rozzáří nádherná duha. Po cestě jsme zahlédli i divoké velbloudy. Modré oblohy přibývá a začínáme konečně věřit, že bude líp.

U jedné duny poprvé zahlédneme Ayers Rock z dálky. Už neprší a je polojasno. A je to tady! Když platíme u vjezdu do parku nekřesťanských

65 AUD za vstup, je už jasno. Hora je pro domorodce posvátná a ti ji dostali zpět i s půdou kolem. Národní park je na jejich půdě a oni si určují výši vstupného. Proto je vstup tak drahý.

Uluru N.P.- Ayers Rock při západu slunce

Jedeme na speciální parkoviště Sunset viewing area. Tady se hromadně pozoruje z té správné strany západ slunce. Jsou zde již

desítky aut a stovky lidí. Vychutnáváme sluníčko a potom i přírodní představení. Zapadající sluníčko postupně skálu vybarvuje od žluté až po temně

červenou. Navíc během klesání zajde na chvíli za mraky. Pak, když už si myslíme, že je pryč, na pár minut opět skálu osvítí. Bylo to nádherné. Fotili i natáčeli jsme jak o život. Po třech dnech deště je to malý zázrak. Za šera jedeme zpět do osady, kde bydlíme. Zastavujeme ještě uprostřed pouště a se zhasnutými světly pozorujeme oblohu plnou hvězd. Tolik jsme jich ještě nikdy neviděli. Zde není žádný smog ani světlo, které by výhled omezovalo. Také jsme málem přejeli klokana. Vůbec nám nechtěl uhnout z cesty a skoro minutu skákal po silnici, než uhnul do buše. V noci se nedoporučuje po silnicích moc jezdit, jelikož zvěř se vystraší světly aut a často neuhne z cesty. Navíc je většina zvířat v noci aktivnější než ve dne. Po osvěžující sprše jdeme spát dost pozdě.

Dnes jsme ujeli 836 km

21.2. Pátek

Poprvé během dovolené si nařizujeme budík a ten nás budí již v 5:30 ráno. Venku je ještě šero a my rychle balíme. Jožka bohužel udělá tu chybu, že otevře dveře ven s rozsvíceným světlem. Uvnitř chatky jsou rázem stovky létajících mravenců a máme je úplně všude. Venku v ohradě si hladíme malého klokánka a dáváme mu nějakou tu trávu. Má krásně hebký kožíšek. Venku je hezky a teplo. V parku, kam opět jedeme, je jasno a krásně vidět. Bohužel po příjezdu pod Ayers Rock zjistíme, že cesta nahoru je uzavřena kvůli možnému dešti. Objíždíme tedy skálu kolem dokola a zastavujeme na několika místech, kde fotíme a okukujeme rozmanitost Ayers Rock. Je zajímavé jak je skála na různých místech pokaždé jiná. Někde úplně hladká a jinde zase plná puklin a zvětralých obrazců.

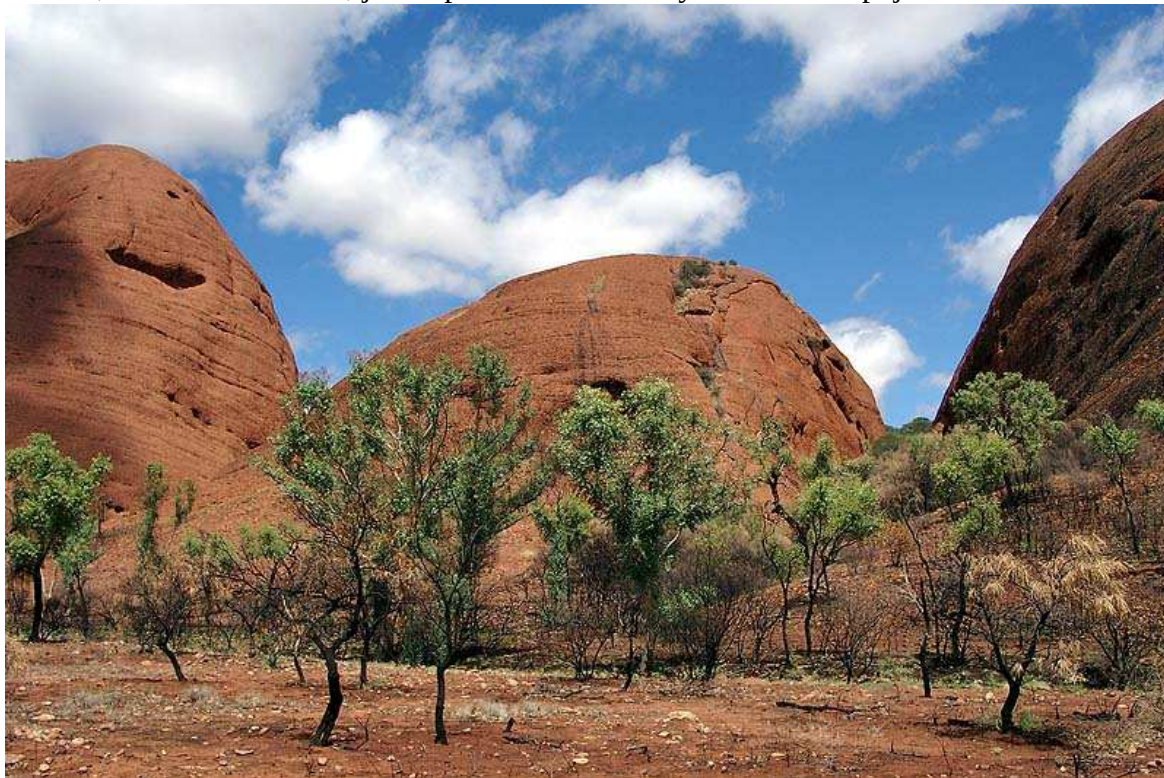
Od Ayers Rock popojedeme k blízkým horám Olgas. Je to asi 50km. Ty jsou dokonce od Uluru vidět. Je to shluk asi 30ti vysokých homolí. Nejvyšší je dokonce vyšší než Uluru. Opět je to posvátné místo domorodců a tak se na ně rozhodně nesmí lézt. Smí se chodit jen po vyznačených cestách. Asi 10 km před horami je vyhlídková plošina s nádherným výhledem.

Kata Tjuta N.P.- Panorama mnoha hlav

Olgas tam před námi leží jako na dlani. Fotíme ze stativu krásné panorama, které se pak stane ozdobou našeho obývacího pokoje. Pod terasou táta najde dolarovou minci. Není nám však souzena. Jelikož Pavel jí při prohlížení opět upustí dolů do trávy. Na parkovišti u hor se rozhodneme pro 7 km okruh Valley of The Winds Walk, který jde dovnitř mezi Olgas.

Jdeme mezi skály. No vlastně to nejsou skály jako monolit Uluru. Nýbrž slepence z kamení a hlíny. To je krásně vidět, když se dostaneme blíž k jejich povrchu. Procházíme údolím s potůčkem a pěknými stromy. Mezi homolemi je ještě větší teplo než venku. Vzduch se tu moc nemění a hory pěkně sálají. Také je tato trasa při největších vedrech uzavřena. Na několika místech je pro turisty k dispozici voda. I zde zřejmě řádil nějaký požár. Vidíme ohořelou ceduli a kus shořelé vegetace. Občas ve větvích zahlédneme papoušky. Nejprve jdeme údolím až na jeho konec. Pak vyšplháme do sedla mezi dvěma Olgas. Z něj vidíme dovnitř, mezi Mnoho Hlav, jak se překládá domorodý název. Sestupujeme dolů a obcházíme

Kata Tjuta N.P.- Uvnitř mezi Olgas

útvary zezadu. Objevilo se trochu mráčků. Ale to nevadí alespoň budou fotky zajímavější. Tam se ocitneme přímo uprostřed Olgas. Všude kolem jsou samé homole. Nakonec se vracíme po planině mezi keříky, zpět k potůčku a k východu ze skal. Byl to krásný výlet.

Uluru N.P.- Hladká část monolitu

Vracíme se zpět k Uluru a cesta na vrchol je pořád zavřená. Přitom celý den nespada ani kapka a je krásně. Škoda, na výlet nahoru jsme se těšili. Jdeme se projít kousek přímo podél Uluru. Je to zajímavé. Skála má zblízka někde trhliny. Také míváme převisy, které si prohlížíme. Pod některými převisy jsou domorodé kresby. Kolem jsou keříky a stromky. Vypadá to moc hezky. Jelikož i zde pršelo, vidíme několik, téměř vyschlých, vodopádů. Ty tečou po skále pouze během deště a krátce po něm. Na pohledech vidíme, že

to je také moc hezké. Otočíme se u vodní nádrže plné pulců a jdeme zpět.

Loučíme se s Ayers Rock a hurá na cestu, abychom stihli západ slunce u Kings Canyon. V místě včerejšího přespání jen zastavíme, vrátíme klíč od kabiny a uháníme dál. Ještě

Detail Uluru

z dálky koukáme na stolovou horu Mt. Conner. Během cesty na silnici málem přejedeme velkého ještěra. Zastavíme a fotíme ho. Tváří se výhružně a vypadá úžasně. Nakonec ho vyplašíme, aby ho někdo nepřejel. Přijíždíme do Kings Canyon. Zde je vše pro turisty a kemp nás stojí plných 50 AUD. Jdeme se podívat k vstupu do kaňonu a pak už hurá na vyhlídkové místo pro západ slunce. Ten nás po zážitku z Uluru trochu zklamal, i zde se skály pěkně obarvily. Podařilo se nám vyfotit pěkné siluety stromů proti tmavnoucí obloze.

K večeri si vaříme těstoviny s masem a cibulí, je to moc dobré! Při stavbě stanu jsme zjistili, že jsme někde ztratili tyčky od většího stanu. Po shlédnutí videa doma, jsme záhadu odhalili. Tyčky zůstaly ležet na zemi při našem brzkém ranním odjezdu z kempu u Port Augusta. Provizorně jsme natáhli lano mezi stromy a na něj upevnili vršek stanu. Tropiko jsme nedávali. Stan vypadá divně, ale dva se v něm vyspíme. Celý večer nás otravovaly mouchy. Nepříjemně lezly do očí a uší. Zahlédli jsme v šeru psa dinga hledajícího potravu a obrovského, asi 6cm velkého brouka. V koupelně si zase

kudlanka pochutnávala na létajícím mravenci. Prostě je tu hmyzí ráj.

Dnes jsme ujeli 567 km

22.2. Sobota

Spíme dobře, ani nebylo moc vedro, kterého jsme se obávali. Sotva vylezeme ze stanu, vrhají se na nás hejna much. Jsou opravdu nepříjemné. Takže chodíme ráno po kempu chránění síťkami. Přebalujeme kompletně auto a také si bereme čisté věci. To nás docela zdrží. Popojedeme kousek na začátek Kings Canyon. Nejprve jdeme podél říčky, která teče dole v kaňonu, na vyhlídku. Údolí je hezké, jen ty mouchy otravují. Počasí není nejlepší, je pod mrakem a slunce vykukne jen občas.

Garden of Eden

nádhera, tolik rostlin a zeleně mezi skálami. V takovém vedru uprostřed polopouště. V jednom místě vidíme najednou tři ještěrky, jak číhají na mouchy. Zde platí pravidlo, že když je někde hodně much, bude tam i hodně ještěrek. Opravdu co chvíli nějaké vidíme. Přestože je skoro zataženo, je dost vedro. Už se těšíme na konec soutěsky, kde je tůň a koupání. Převlékáme se do plavek a šup do vody. To je blaho, chladivá voda v horkém dni. Hovíme si ve vodě a užíváme pohody. Okolí tůně je nádherné. Petr dokonce prozkoumá údolí dál a dostane se až nad vodopád, co padá dolů do údolí.

Kings Canyon N.P.- Uzávěra kaňonu

Po návratu na začátek kaňonu vyrazíme na hlavní trasu kolem celého kaňonu. Nejprve musíme vystoupat nahoru na hranu kaňonu. Není to dlouhé, ale i tak se dost zapotíme. Nahoře procházíme kolem různých pískovcových útvarů. Rostou tam keře a malé stromy a vypadá to moc hezky. Blížíme se k hraně kaňonu. Podél ní je spousta trhlin a dole vidíme velké kusy skály odpadlé seshora. Fotíme se na římse nad kaňonem. Vypadá to super. Také fotíme krásně zbarvené stěny kaňonu. Střídavě si nandáváme síťky na hlavu, podle toho jak moc mouchy otravují. Najednou vidíme kousek od nás černou ještěrku lovící mouchy. Moc se nás nebojí, tak se dostaneme blízko a uděláme pěkné záběry.

Podél hrany jdeme dál až ke konci kaňonu. Tam začíná další zajímavá část výletu. Je tam malá úzká soutěska, kde je stále voda. V takto chráněném údolí

s vodou je bujná vegetace. Jmenuje se to Garden of Eden (rajská zahrada) a opravdu to jméno sedí. Je to

Vracíme se zpět nahoru a jdeme nad údolím po druhé straně kaňonu. Zastavíme se na několika vyhlídkách. Druhá stěna kaňonu je úplně jiná a taky moc hezká. Cestou také zahlédneme a stihneme vyfotit křepelku. Výlet byl super, jeden z nejlepších, které jsme šli. Škoda jen, že nebylo ideální počasí a sluníčko se ukázalo jen občas. V informacích se ptáme na prašnou cestu, kterou jsme chtěli jet do dalšího národního parku. Bohužel je po deštích uzavřená a tak pojedeme

kolem po silnici. Po dvou hodinách cesty po asfaltce si vyhlédneme jednu zkratku po nezpevněné cestě. Ušetříme tím asi 250km. Po dešti je na cestě ještě hodně louží a některé musíme projíždět opatrně. Některé louže jsou docela hluboké a máme vodu až k prahům. Asi v půlce 100km úseku, je najednou velká rozvodněná řeka, široká asi 25 metrů. Táta jde zkusit hloubku a vypadá to, že se budeme muset vrátit. Tátu málem strhnul proud, vodu měl téměř

Poblíž Kings Canyon N.P.- Brodíme vodou

To jsme rádi, už v nás byla malá dušička. Dál už je cesta lepší. Uděláme si krátkou odbočku k parku, kde jsou krátery od meteoritů. Je zajímavé, že meteorit o průměru pár metrů, zde udělal kráter přes 100m v průměru. Některé krátery obsahují vodu, jiné jsou zarostlé vegetací. Při jednom menším brodu si fotíme našeho Patrola, jak projíždí vodou.

Musíme uznat, že gumy na autě, speciálně do bahnitého terénu, se osvědčily. Krásně jsme projížděli i hluboké bahno. Jsme zpět na asfaltu a zjišťujeme jak je auto špinavé. Nakonec i přes mytí deštěm a hadicí dovezeme trochu červené země ze středu Austrálie až zpět do

Alice Springs – Večerní obloha

po pás. Navíc dno bylo bahnité. Tudy rozhodně neprojedeme. Zkusíme to ještě jednou kousek po proudu, kde je řeka širší a proud mírnější. Je tam menší hloubka a tvrdé písčité dno. Všichni řeku přebrodíme pěšky a Jožka sám s autem jede brodit. Řeku přejede v pohodě. Voda se vůbec nedostala do kabiny.

Sydney. Večer jsme v Alice Springs. Obchody jsou zavřené. Nový stan koupíme zítra. Jdeme do kempu a zaplatíme pokoj pro 4 lidi na ubytovně připomínající koleje. Jsme tam úplně sami a je to super! Máme celou velkou jídelnu pro sebe, k tomu lednici a sporák. Paráda. Večer tě pozorujeme a fotíme překrásný západ slunce nad Alice Springs. Barvy jsou neuvěřitelné.

Dnes jsme ujeli 356 km

23.2. Neděle

Ráno se budíme úplně zpocení. Kvůli hučení jsme vypnuli klimatizaci, ale neotevřeli okno. V pokoji je opravdu husto. Každou neděli je v kempu snídaně pro hosty zdarma. Jdeme do společných prostor a po vyfasování jmenovky už stojíme frontu na palačinky. Souboj s palačinkami vyhrál Petr, když snědl 4 kusy. Hezky jsme se nacpali a napili. Jdeme ještě vyzkoušet bazén v kempu. Je to pohoda. Jsme překvapeni, že bazén má slanou vodu. Je to kvůli lepší údržbě a tak je slaná voda ve většině bazénů v Austrálii.

Ted' nás čeká zařizování ve městě. Rozdělíme se na skupiny. Pavel jde vypálit na CD fotky, kterých už máme hodně. Petr nechat vyvolat filmy a táta s Jožkou koupí olej a vyměňují ho v autě. Ještě kupujeme nový stan. Po poledni je vše zařízeno a my jsme na cestě do oblasti

West Macdonnell N.P.- Rozvodněná Finke River

West MacDonnell Ranges. To je pohoří táhnoucí se několik set kilometrů na západ od Alice Springs. V několika místech je přerušeno úzkými soutěskami. Ty bychom chtěli navštívit. Projíždíme několik menších říček a louží. Je zajímavé, že přesto, že už je pár dní hezky, je na mnoha místech ještě zvýšená hladina vody.

Chceme začít od konce parku u Ormiston Gorge. Asi 10km před soutěskou narazíme na rozvodněnou řeku. Je asi 100 metrů široká se silným proudem. Zkoušíme hloubku, ale je moc velká. Lidé, co jsme potkali, říkají, že v horách kousek odsud včera silně pršelo. Vidíme, že voda už ustupuje, ale dnes neprojedeme. Jedeme zpět ke Glen Helen Gorge. Tato soutěska je plná vody i když Finke river moc vody nemá. Jdeme až k řece a po chvíli zjišťujeme, že voda stoupá. To vlastně dorazila vlna vody z říčky, kterou jsme před hodinou nepřejeli. Fascinovaně pozorujeme rychle stoupající vodu. Za půl hodiny zde proudí velká dravá řeka. To je neuvěřitelné, taková blesková povodeň. Ještě že jsme nešli na druhý břeh, zpátky bychom se už nedostali. V blízkém baru si dáme osvěžující pívko.

Pokračujeme k záložnímu cíli a to k soutěsce Serpentine. Za dvacet minut chůze od parkoviště jsme u vstupu do soutěsky. Je zde také hodně vody, ale dá se jít částečně po kamenech podél břehu. Potom vystoupáme na vyhlídku nad údolím. Je to pěkný rozhled na kroutící se soutěsku a skály, ozdobené eukalypty. Dále se jdeme podívat na Ochre Pits. Je to svaté místo

West Macdonnell N.P.- Ochre Pits

domorodců. Vlastně malé naleziště přírodního okru. Nad malým potůčkem jsou krásně vybarvené stěny, ze kterých domorodci ulupovali okr na malování po těle a po skalách. Jsou tu odstíny od sněhobílé, přes oranžovou až po temně rudou. Nádherná hra barev. I zde je více vody než je obvyklé. Místní nám říkali, že zde napršelo za dva dny více vody než jindy za dva roky.

Navečer přijedeme k Elerry Creek Waterhole. Tady je zadarmo jednoduchý kemp. Stavíme si nový stan v úplně prázdném kempu. Vše je jen

pro nás. Ještě za světla se vrháme na koupel do velké tůně hned u kempu. Voda je trochu špinavá, ale v ubývajícím světle to moc nevnímáme. Plaveme asi půl hodiny a zpět ke břehu nám pomáhá slabý proud. U břehu vidíme pasoucí se skalní klokánky. V noci občas slyšíme vytí psů dingo.

Dnes jsme ujeli 214 km

24.2. Pondělí

West Macdonnell N.P.- Ormiston Gorge

Ráno nás v kempu opět prudí mušky. Moc se nezdržujeme a po snídani hurá na cestu. Venku je krásné počasí, modrá obloha a sem tam mráček. Chceme zkusit, jestli už půjde dojet až k Ormiston Gorge, která je prý nejhezčí ze všech soutěsek. U řeky vidíme, že hladina vody už podstatně opadla. Brodíme se autem přes řeku a opravdu, vody je jen 30 cm. To není pro Patrol žádný problém. Na parkovišti si vybíráme okruh okolo soutěsky. Tam se jde nad údolím po stráni a zpět

soutěskou. Trek je pěkně udržovaný a okolí krásné. Kolem nás jsou keřky a občas

nějaký eukalypt. Nahoře jsou krásné výhledy na údolí a okolní skály. V jednom místě překračujeme malý potůček, kde se osvěžíme. Petr objeví na skále nad řekou dva skalní klokánky. Schovávají se před ostrým sluncem ve stínu. Vypadají vystrašeně, tak se opatrně přibližujeme, abychom je vyfotili. Cestu zpět musíme bohužel jít opět horem. V kaňonu je moc vody a nejde jít dole po dně.

Zkusíme zajet po nezpevněné cestě do Redbank Gorge. Máme to doporučeno od známých, prý je to tam nádherná. Cesta není moc rozbahněná, ale dost drsná. Spousta kamenů a děr. Zde opravdu projede jen pravé terénní auto. Jdeme údolím řeky a i zde je vidět, že je více vody než obvykle. Občas přeskochíme nějaké kameny a přejdeme na druhý břeh. Údolí je nádherné. Všude keře a eukalypty. Navíc okolní skály mají krásnou rudou barvu, je to opravdu hezké.

Kaňon se postupně zužuje až je z něj jen 1 až 3 metry úzká průrva mezi vysokými skálami. Soutěska má téměř kolmé stěny a je plná vody. Zde se převlékneme do plavek a lezeme do vody. Mělo by jít proplavat soutěskou proti proudu. Vyhýbáme se plavajícím hadům, kteří se snaží dostat na mokrou skálu. Asi spadli do vody. Plavání soutěskou je fantastické! Někde je šířka pouze metr, pak třeba malá tůň. Na několika místech přelézáme kameny nebo

West Macdonnell N.P.- Red Bank Gorge

malý vodopád, abychom se dostali dál. Všude se mezi námi míhají spousty ryb, úžasné! Bohužel se nám nedaří žádné chytit. Nakonec dojdeme k úzké průrvě zakončené vodopádem, asi metr vysokým. Stěny jsou zde kolmé a hladké a tak se dál nedostaneme. Cestou zpět potkáme dvojici s vodovzdorným foťákem na jedno použití. Škoda, že jsme nedostali stejný nápad. Tento výlet stal rozhodně za to.

Zastavíme se opět na jedno pivo v baru u Glen Helen Gorge. Dál se vracíme přímo do Alice Springs a další údolí vynecháváme. Ormiston spolu s Redbank byly nejlepší. Ještě se stavíme na vyhlídkovém místě Sanders lookout. Je zde parádní rozhled na okolní hory a řeku pod námi. Fotíme další krásné panorama. Ve městě dokupujeme zásoby.

West Macdonnell N.P.- Sanders Lookout

Také posíláme pohledy a Petr shání destičku na stativ, kterou zřejmě v Kings Canyon ztratil. Odpoledne už uháníme do odlehlých krajín na sever. Již za šera vidíme ceduli, že je zde kemp (Aileron Roadhouse), tak zastavíme. Platíme 34 AUD, což není vzhledem ke kvalitě kempu málo. Funguje pouze jedna sprcha, není tu moc čisto a všude poskakuje plno kobylek. Sbíráme dřevo a na rozžhaveném grilu si pečeme hranolky a maso. Skvělá večere, to bychom měli někdy zopakovat. Zážitek nám kazí jen všude létající a padající kobylky i jiný hmyz. Za tmy si dáváme vínko a pozorujeme na severním horizontu vycházející Velký vůz, zatímco na jihu je vidět Jižní kříž.

Dnes jsme ujeli 374 km

25.2. Úterý

S východem slunce již jsme vzhůru. Vaříme si čaj a místo kobylek zde máme mouchy. Jdeme se ještě podívat na klokany v ohradě u kempu. Nebojí se a můžeme si je i pohladit. Dáváme jim trávu, ale ta jim moc nejede. Také si prohlížíme velkého orla se zraněným křídlem, kterého má majitel kempu v kleci. Po cestě vidíme na několika místech podél silnice zelenou louku posetou termity. Je to hezký pohled. Zjistili jsme, že naše cesta po dešti má něco do sebe. Celá polopoušť kolem silnice je nyní zelená a kvete zde spousta rostlin. Na většině fotek, co jsme viděli, je to jen žlutohnědá suchá tráva.

Stuart Highway – Road Train

Další zastávka je v národním parku Devils Marbles. Kousek před parkem předjíždíme velký road train Shell se čtyřmi návěsy. To jsme nikdy neviděli. Uděláme si náskok a pak čekáme v zatáčce až dojede na focení. Už slyšíme hukot blížícího se nákladáku, když z druhé strany se blíží jiný kamion. Je to neuvěřitelné, ale zrovna se potkají když chceme fotit. Při minimální

hustotě dopravy v poušti to je opravdu velká náhoda.

Nakonec máme štěstí, kousek dál, kde „náš“ road train stojí u krajnice a můžeme ho v pohodě vyfotit.

Z parkoviště se vydáváme mezi Marbles. Jsou to zerodované kameny, jako by posázené v krajině. Některé mají téměř dokonalý kruhový tvar. Je to neuvěřitelné, že tvrdý granit takto zvětral.

Devils Marbles N.M.- Granitové koule

Procházíme mezi kameny a je to úžasné. Někdy ani nevíme, jak vlastně ty kulaté kameny stojí na místě. Vidíme i pár kamenů úplně puklých, jakoby rozřízných nožem. Mezi tím zelená tráva a keříky. Vypadá to, jak když tu někdo ty kameny opracoval jako sochy a rozmístil v zahradě. Dokonce jsme v jedné louži zahlédli sladkovodního kraba. Ten je většinu života zalezlý v bahně a čeká na déšť. Všude kvete spousta rostlin, nádhera.

Dojedeme na křižovatku Three Ways. Zde se od hlavního směru sever-jih odděluje odbočka směrem na východ k moři. Tím směrem se vydáváme. Jedeme celý den směr východ. Pouze uděláme pár zastávek na pití a u pumpy. V jedné oblasti vidíme kolem silnice stovky termištů. Nyní po dešti je hlína měkká a termity pilně budují nové věže. Venku je velké vedro, ve stínu přes 35°C. Rozhodneme se přespát ve městě Mt. Isa. Je to tam pořádný kus cesty, dojedeme až za tmy. Kus silnice je asphalt široký pouze na jedno auto. Naštěstí jsou široké krajnice, takže je kam uhnout, když se řítí v protisměru road train. Ve městě najdeme kemp doporučený v průvodci. Stojí opět 34 AUD, ale kvalita je mnohem vyšší. Sprchy i WC jsou čisté a trávník pro stany je upravený. Venku je i přes noc vedro. Máme skoro 30 stupňů.

Dnes jsme ujeli 908 km

Termiště v travě

26.2. Středa

Během noci nás budí bzukot komárů. S hrůzou zjišťujeme, že náš nový stan je plný komárů. Přitom jsme večer stan důkladně prohlédli. Prohlížíme stan a našli jsme důvod. Naše moskytiéra na vchodu má, na zdejší malé komáry, příliš velká oka. Po snídani si skočíme zaplavat do bazénu v kempu, pohodička. Ve městě uděláme malý nákup a plníme nádrž levnou naftou až po okraj. Kolem poledne se zastavíme ve městečku Hughenden. Plníme nádrž auta a kupujeme si chleba s šunkou na oběd. Rádi si dáme oběd na krytých lavičkách ve stínu městského parku. Je totiž pořádné vedro a slunce pěkně žhne. Na silnici jsme také viděli našeho zatím největšího ještěra. Měl délku něco přes metr. Kolem šesté hodiny navečer už jsme v Townsville na pobřeží Tichého oceánu. Venku je velké vedro, ale na rozdíl od vnitrozemí je vysoká vlhkost vzduchu.

Zastavíme hned v prvním kempu na okraji města. Je hodně velký a plný lidí. Rozhodneme se zkusit použít tyčky od nového „děravého“ stanu na starý. Tyčky jsou kratší a stan tak vypadá pomačkaně. Asi to nepůjde. Když začneme vařit večeři, přežene se krátký tropický liják. Děláme si vajíčka na špeku se salámem. V kempu jsou ještěrky gekoni a Pavel si je hned fotí. Mezi trámy krytého sezení se pohybuje samice possuma s mládětem. Je na lidi zvyklá a nechá se dokonce krmit. Objevuje se samec a doráží na ní. Ona ho vždy zažene. Nejvíce je v kempu komárů. Než jsme postavili stan, stačil Petr inkasovat kolem 20ti štipnutí. Komáři ho totiž pokousali přes tričko. To si, na rozdíl od zbytku těla, nenastříkal repelentem. Občas se přežene deštík, ale nic velkého. Jdeme se již za šera vykoupat do bazénu, který je skoro v každém australském kempu. Tento má vodu teplou snad 30°C. Když jdeme do vířivky u

bazénu, tak je tam voda studenější. Ve novém stanu opět najdeme plno komárů. Všechny pozabíjíme a pak se snažíme usnout. Ve velkém vedru se nám ale spí špatně.

Dnes jsme ujeli 653 km

27.2. Čtvrtek

Ráno nejsme díky vedru a komárům moc vyspalí. Snažíme se usušit vlhký stan, ale kvůli vysoké vlhkosti vzduchu to moc nejde. Ještě si zaplaveme v bazénu a hurá do města. Nejprve šplháme autem, za Pavlovi bezchybné navigace, na kopec nad městem. Tyčí se asi 300m vysoko a je tam krásný výhled. Celé město a pobřeží je jako na dlani. Vidíme i nedaleký

Townsville – Výhled na město

Magnetic Island s kopci porostlými bujnou vegetací. Nahoře také pozorujeme velkou kukačku a papoušky. Sjíždíme do města a jdeme se podívat do místního parku. Procházíme i částí deštného pralesa, která je plná komárů. O pár metrů dál již žádní komáři nejsou. Na nábřeží nás lákají krásné pláže. Všechny jsou ale kvůli jedovatým medúzám uzavřené. Překvapuje nás, že je město dost prázdné. Žádní lidé a málo aut. V parku na nábřeží pozorujeme černé kakadu s červeným ocasem. Zobákem obratně drtí tvrdé paraorechy. Když vzlétnou, je krásně vidět jejich červený ocas. Také zde mají památník námořní bitvy v Korálovém moři.

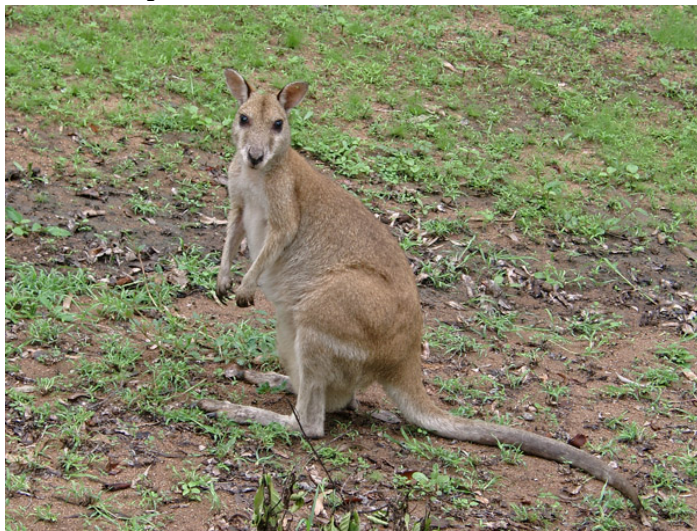

Rybka v akváriu

Pokračujeme až k mořskému akváriu. Vstupné je dost drahé, přes 20 AUD. Hlavní atrakcí má být velký bazén, kde je živý a rostoucí korál. Akvárium je hezké a velký bazén je opravdu rozlehlý. Ale přeci jen jsme čekali trochu víc. Korál totiž není tak barevný jako ho známe z fotografií a filmů. Je to tím, že nejlepší barvu má korál v noci a většina fotek v prospektech je dělana se silným světlem právě v noci. V několika menších akváriích mají další mořské živočichy. Také je zde právě pár nasvícených nádrží s krásnými korály.

Rybičky jsou zato nádherně zbarvené. Jsou jich ve vodě mnoho různých tvarů a velikostí. Některé plavou ve velkých hejnech, jiné naopak brouzdají osamoceně kolem korálů. Za hodinku máme vše prohlédnuté.

Opouštíme město směrem na jih. Koupíme si k obědu celé grilované kuře. Město se s námi rozloučí krátkou přeháňkou. Nedaleký monzun je znát. Kousek pod městem zatáčíme do Bowling Green Bay N.P. Parkujeme v oblasti pro pikniky a dáme se do oběda. Po chvilce přiskáče velký šedý klokan a vůbec se nebojí. Dokonce loudí něco dobrého. Nekrmíme ho, tak se vedle stolu pase na trávě. Zkoušíme ho pohladit a on se nechá. Také zkoušíme vyzkoumat zda má samec také kapsu. Když však klokanovi sáhneme níže na břicho, tak nás horními tlapkami odstrčí. Dále kolem chodí krocán a taky loudí, co by sezobl. Po obědě

Aligator Creek – Zvědavý klokanek

jdeme asi deset minut na vyhlídku nad Aligator Creek. Cestou vidíme několik druhů klokanů, včetně lesních klokánků wallaby. Jdeme k vodě a plaveme v říčce. Ač jméno říčky zní nebezpečně, žádní krokodýli zde nežijí. Je to prima a ani nám nevaří drobný déšť. Jen kdyby tu nebylo tolik komárů. K autu se vracíme hezky osvěžení a pokračujeme dál.

Jedeme do Airlie beach. To je známé turistické středisko pro výlety na ostrovy Whitsundays Islands a na korálové útesy. Cestou si u farmy koupíme nějakou zeleninu a vejčka. Dojíždíme navečer za mírného deště.

Objíždíme několik kempů, ale nakonec si zaplatíme kabinu za 53 AUD. Nemá sice klimatizaci a záchod, ale pořád o dost lepší než stan. Počasí nevypadá dobře a předpověď je nepříznivá. Večer se opět osvěžujeme v bazénu uvnitř kempu. Ten je zde moc hezký i s malou skluzavkou. Dáváme si výborné rizoto a bílé víno.

Dnes jsme ujeli 306 km

28.2. Pátek

V noci se nad námi přehnala tropická bouře a pěkný liják. Jsme rádi, že spíme v suché chatce.

Airlie Beach – Barevný Lori

Předpověď nevypadá nejlépe, takže si zaplatíme chatku na další dva dny. Po snídani jdeme opět plavat do bazénu a pereme prádlo. Nějak jsme podcenili množství prášku a prádlo není moc vyprané. V kempu jsme zahlédli malinkého kolibříka. Ještě jsme se šli podívat na krmení papoušků. Slétne se jich každé ráno asi padesát na místo, kde dostanou najíst. Jsou všichni stejně barevní. Jožka jde umýt auto, které jsme přes noc nepozorně zaparkovali pod stromem. Je dost znečištěné od papoušků a kaloňů. Ráno bylo polojasno, ale během chvíle se zatáhlo. Déšť hrozí.

Jdeme zatím na pěší výlet do parku Conway N.P. V lese je spousta hub. Je to poprvé, co je vidíme. Některé jsou stejné jako u nás, jiné úplně jiné. Netroufneme si je sbírat. Na začátku cesty bylo po deštích hodně bahno a kaluže. Museli jsme lesem hledat cestu přes vodu. Pak jsme začali stoupat nahoru a bylo to lepší. Bohužel po půlhodině začalo pršet. Když jsme

Conway N.P. – V lese

tam bývá lepší počasí než na pobřeží. Díky slevové kartě od Šárky máme výlet za 70 AUD místo 143 AUD. To je pořádná sleva! Je totiž mimo sezónu a pro studenty a držitele zvláštních karet mají velké slevy.

vyšli až na vyhlídkovou plošinu Mt. Rooper lookout, byl už déšť dost hustý. V mlze a dešti jsme spíš tušili obrysy ostrovů na moři. Cestou zpět k autu déšť trochu ustal, ale zataženo bylo pořád. Jedeme se krátce podívat do Shute Harbour, odkud vyjíždějí výletní lodě na ostrovy. Pak už zpět do města na nákup.

Během nákupu v supermarketu začne hustě pršet. Rychle nakládáme věci do auta a jdeme na promenádu u moře. Dáme si oběd na kryté lavičce. Máme sendviče se sýrem a šunkou. Pavel s Petrem pak jdou poslat nějaké fotky na internet. Dnešní počasí je opravdu špatné. Najednou k nám přistupuje Šárka, kterou jsme potkali již v Grampians N.P. To je teda náhodička. A to nás ještě Šárka zahlédla z autobusu u Kings Canyonu. Povídáme o zážitcích a vyměňujeme si informace o výletech. Rozhodneme se objednat si na zítřek stejný výlet jako Šárka. Jenže ten je zrušen, stejně jako mnoho dalších kvůli špatné předpovědi počasí. Nakonec se rozhodneme pro výlet na vnější korálový útes. Riskneme to i přes špatnou předpověď. Prý

Navečer už jsme zpět v kempu. Dnes si opět děláme barbeque. Tentokrát maso i brambory na roštu v kempu. To jsme se výborně najedli. Večerní plavání se již stává každodenní činností. Dnes je díky dešti chladněji a asi se nám bude lépe spát.

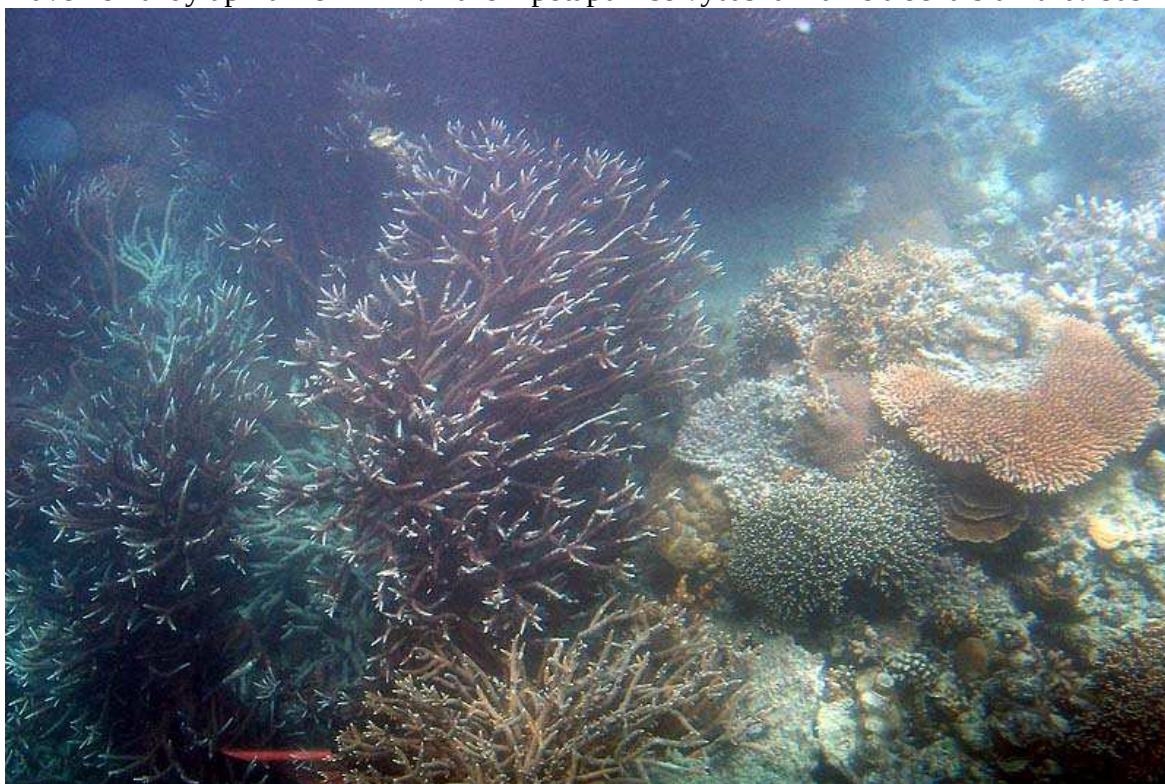
Dnes jsme ujeli 21 km

1.3. Sobota

Ráno hustě prší, to je teda pech. Snídáme raději lehce, uvidíme, co s námi udělají vlny na moři. Chvilí čekáme na autobus, který staví přímo u kempu. Veze nás až k přístavu. Je to normální linka, ale vozí i turisty. Jožka s námi nejede, neboť se na loď a vlny necítí. Korály již viděl. Na mole nakonec i Pavel platí cenu se slevou a tak jsme ušetřili všichni. Loď je velká, pro 250 lidí. Je to hodně moderní katamaran. Bereme si preventivně prášek proti mořské nemoci. Loď uhání rychle po vlnách na širé moře. Pořád prší. My ještě zastavujeme na Hamilton Island, kde bereme dalších cca 110 turistů. Snad nebude na útesu přeplněno. Cesta k útesu nebyla nakonec tak hrozná. Naše loď je hodně dlouhá a tak vysoké vlny s ní tolik nehází. Během příjezdu k útesům se počasí trochu lepší. Míříme pomalou plavbou přímo mezi útesy k pontonu, který tam má společnost FantaSee zakotvený. To je velká výhoda, jelikož nemusí vše dovážet. Navíc je to stabilní základna, kde je spousta místa. Rozhodně lepší než jen loď.

Po přistání se pilně mažeme krémem proti slunci a po vyslechnutí pokynů pro šnorchlování, se těšíme do vody. Ze začátku trochu bojujeme s trubicí, do které se nám dostává voda. Po čtvrt hodině plavání, už jsme zkušenější, a jde nám to dobře. Je pořád zataženo, ale neprší. Oblast pro potápění je vyznačena lany a bójemi. Je vlastně po hraně útesu. Korál je jen 2-3m pod hladinou a je krásně vidět. Při odlivu dokonce jen půl metru pod hladinou. Pod vodou se nám otvírá fantastický svět. Všude plave spousta rybek. Různé barvy a velikosti. Některé jsou v hejnech, jiné osamocené. Také korál je zajímavý. Má snad všechny různé barvy, od modré přes zelenou až po žlutohnědou. A hlavně nás fascinují různé tvary korálu. Opravdu je tu vše, od plochého, kulatého, až po jakási křoví. Vidíme také mořskou okurku a obrovské mušle. Je to paráda, i když voda není kvůli rannímu dešti úplně průzračná.

Plaveme a pozorujeme podmořský svět. Korál opravdu není tak barevný jako v knížkách, ale i tak je to úchvatné. Nejlepší jsou však rybky. Žluté s černými a bílými pruhy. Malé modré rybičky ve velkých hejnech. Vidíme i několik, kaprům podobných, ryb v různých barvách. Plaveme někdy úplně mezi nimi. Během potápění se vyčásí a máme trochu sluníčka. Čas

Great Barrier Reef- Korály na útesu

rychle ubíhá a jdeme na loď na oběd. Ten je formou bufetu s rybami a saláty. Vše je moc dobré a pilně se ládujeme. Z pontonu vidíme velkou mořskou želvu, jak okusuje řasy na kotvících provazech. Je přes metr velká. Jdeme zpět do vody. Hladina je díky odlivu níž a tak vidíme vše ještě blíže. Skoro se bojíme, abychom se o korál neodřeli. Jenže voda zkresluje a když si chceme sáhnout na korál, jsme ještě tak metr od dna. Pavel vidí dokonce murěnu a červený korál, jupííí! Na okraji hluboké vody pozorujeme korálový les pod námi.

Nakonec ještě vyrážíme na projížďku lodí se skleněnými boky pod vodou. Jede těsně kolem hrany útesu a my můžeme v suchu pozorovat korály. Děláme také pár fotek, protože jsme nekoupili podvodní foťák. Je to také zajímavé a vidíme i jednu velkou rybu, jak prchá do hloubky. Přestože jsme se mazali několikrát za den, jsme všichni trochu připálení. Není to tak špatné, ale cítíme teplo. Cesta zpět uběhla rychle. U pevniny se zase zataáhlo a začalo pršet.

Nakonec se výlet podařil a moc se nám to líbilo. V kempu ještě vyprávíme zážitky a co kdo viděl. Od Jožky se dozvíme, že na vycházce mu spadla videokamera do vody a je nefunkční. No snad se jí podaří vysušit. V noci slyšíme, jak opět hustě prší.

Dnes jsme ujeli 35 km

2.3. Neděle

Ráno nás brzy probudí řev ptáků a vylezeme již před sedmou. Venku je zataženo a občas prší. Sbalíme se a jedeme do města. Vidíme, že i nad mořem je úplně zataženo. Rozhodneme se nejet na další výlet na blízké ostrovy. Přijdeme o známé pláže se sněhobílým pískem a

budeme pokračovat dál. Sotva opustíme město, začne pršet a déšť je tentokrát vytrvalý. Odbočíme od pobřeží do hor. Jedeme se podívat na vodopády v soutěsce Finch Hatton. Za stálého deště dojíždíme posledních pár kilometrů po nezpevněné silnici a brodíme rozvodněné potůčky. Jsme překvapeni, co je po lese chat a domků. Přitom je to dost odlehlé místo.

Eungella N.P.- Potůček v dešti

Hned od auta se noříme do lesa. Je to nakonec hezké, jít v mírném dešti pralesem. Vše je nádherně umyté a sytě zelené. Kapky vody se všude krásně lesknou a potůčky v lese zurčí. Odbočíme k prvnímu vodopádu Wheel of Fire. Ještě brodíme bosi rozvodněnou říčku, která se rozlila přes stezku. Voda je studená a asi 15 cm hluboká. Bosi jdeme až k vodopádu, i když občas to na kamíncích tlačí. Vodopád je po dešti plný vody a mohutně burácí. Vedle je ještě menší vodopád, padá přímo z lesa po prudkém svahu. Ten je také moc hezký. Cestou zpět uděláme několik fotek potůčků i říčky. Také nějaké fotky ze stativu s dlouhou dobou expozice. Dokonce zahlédneme ještěrky. Vracíme se lesem zpět na parkoviště.

Eungella N.P.- Opravdu deštivý prales

Pokračujeme dále do nitra Eungella N.P. k Broken River. Tam by mělo být místo, kde je velká šance vidět ptakopyska. Ten je velmi plachý a ve volné přírodě je obtížné ho vidět. Šplháme prudký kopec serpentínami do hor a musíme jet na dvojku. Bohužel déšť je stále s námi. Od auta jdeme kousek k plošině nad říčkou, kde by se mělo dát ptakopysky pozorovat. Prší a říčka je rozvodněná. Také je plná plovoucích kusů dřeva. Pozorování je obtížné. Občas něco zahlédneme, ale vždy to je jen dřevo. Po chvíli něco vidíme, hýbe se to směrem k nám. Zjistíme, že je to želva. A pak další a další. Jindy bychom se těšili, ale teď nás želvy spíš matou. Najednou Petr něco vidí. 15m od nás plave, šikmo přes řeku, ptakopysk. Občas se ponoří a po půl minutě zmizí u břehu. Stihneme udělat dvě fotky, ale moc si ho neprohlédneme. Ještě chvíli pozorujeme hladinu, ale nic dalšího se neobjeví. Nestáli jsme v dešti skoro půl hodiny zbytečně, nakonec jsme ptakopyska zahlédli.

Vracíme se k autu oklikou lesem přes naučnou stezku. Je to takový téměř horský prales plný padlých stromů a kapradí. Pod přístřeškem u auta si dáváme oběd. V dešti uháníme dál na jih. Dojeli jsme až do města 1770, odkud se jede na výlet na korálový ostrov. Stavíme u pumpy, kde má pobočku společnost, která výlety organizuje. Zjistíme, že v pondělí se nejede a stejně jsou velké vlny i špatná předpověď počasí. Rozhodneme se proto pokračovat dál. Již za tmy dojíždíme do Rockhamptonu. K večeri si dáme u Red Rooster kuřecí maso. Již neprší, takže sušíme věci. Jdeme spát s obavami z komárů, kterých je opět hodně.

Kaktus u 1770

Dnes jsme ujeli 602 km

3.3. Pondělí

Ráno se ve stanu zhrozíme. Zase je plný komárů a podle pár zabitých kusů je jasné, že komáři měli v noci krvavé hody. V tomhle stanu už spát nebudeme. Zkusíme ho po návratu reklamovat. Rychle balíme věci a utíkáme před komáry do města. Snídáme v restauraci. Dnes

Stromový had

zdrhá. Najednou před námi něco spadne se stromu. Je to stromový had, který skočil se stromu na zem na kořist. Chytil si ještěrku. Fotíme si ho a pozorujeme, jak zkušeně, i s kořistí, šplhá zpět do koruny stromů. Fotíme si také krásné vodní květiny a velké lekníny.

nás čeká malá porce kilometrů, nemusíme pospíchat. Počasí je pěkné, fouká čerstvý vítr. Ve městě Gladstone děláme větší nákup a pak se jedeme podívat do botanické zahrady. Nejprve na lavičce zbaštíme celý litr zmrzliny a pak už jdeme mezi rostliny.

U vodních ploch je hodně ptáků. Ve vodě vidíme želvy a mnoho druhů kachen. Pokračujeme dál do části zahrady, která je tropičtější. Po cestě nám zřízenec říká, že se tu poslední dny objevuje stromový had. Třeba ho uvidíme. Deštný prales je tu malinký a ne moc zajímavý. V lese zahlédneme klokánka Wallaby, ten však hned

Leknín v Gladstone

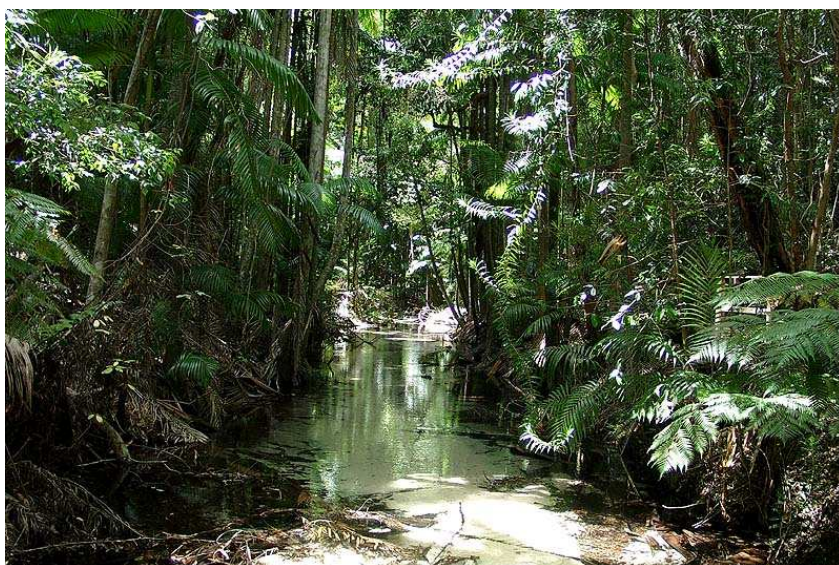
Jedeme dál až do města Agnes Waters, které je kousek od pobřeží. Chtěli bychom zítra vyrazit na výlet na korálový ostrov. V kanceláři lodní společnosti zjistíme, že zítřejší plavba je kvůli velkým vlnám zrušena. Kdybychom si zavolali, mohli jsme si ušetřit asi hodinu zajížděku. Rychle se rozhodneme pokračovat dále na jih na Fraser Island. Za dva dny zkusíme zavolat a vyrazit z přístavu, který je jižněji, abychom se tolik nevraceli na sever. Ve městě Harvey Bay, naproti ostrovu Fraser Island, jsme navečer. Stavíme stan ve velkém kempu hned u moře. V obchodě jsme si koupili dřevěnou tyčku, kterou jsme rozřezali. Pomocí jejich kousků nastavíme nové tyčky a stavíme původní stan. Jde to dobře a stan stojí téměř jako s originálními tyčkami. Dnes nebudou mít komáři šanci! Večeříme výborné těstoviny a pak sedíme nad pláží a užíváme si večerní pohody u moře. Za tmy si fotíme zvědavého possuma, který šmejdí po kempu.

Dnes jsme ujeli 488 km

4.3. Úterý

Vstáváme hodně brzy a rozhodneme se jet první lodí v 7.15. Je velice příjemně, jasno a tak 20 stupňů. Rychle balíme a bez snídaně jedeme do přístavu. Jsme páté auto v řadě. Kupujeme lístky na trajekt a platíme vstup do národního parku spolu s poukazem na kemp. Celý ostrov je národní park. Jsou tam z 99% nezpevněné písčové cesty a smí tam pouze terénní auta. Fraser Island je největší písečný ostrov na světě. Trajekt má rampu pouze vpředu, takže na něj musíme couvat. Vítr je dost silný, raději se během plavby schováváme za nástavbu. Za tři čtvrtě hodiny jsme na ostrově. Asfaltová silnice končí asi po 1 kilometru a začíná písek. Upouštíme vzduch z pneumatik, aby lépe zabíraly v písku. Hned na začátek je prudký výjezd do kopce. Ještě, že jsou tam rohože na zpevnění, jinak by to byl těžký oříšek i pro náš Patrol. Jedeme místy hodně pomalu a musíme dávat pozor na výmoly.

První zastávka bude u Central Station uprostřed ostrova. Ten je z velké části pokryt hustým lesem s vysokými stromy. Proto se zde, až do půlky 20. století, hodně těžilo dřevo. Cesta je dost rozbitá a široká pouze pro jedno auto. Občas jsou širší místa pro vyhýbání. Naštěstí jsme tu brzy, provoz není moc velký. U centra si dáváme pozdní snídani a vyhlížíme psy dingo. Na ostrově jsou poslední opravdoví psi dingo, neřízení s domácími psy. Ostrov se totiž od

Fraser Island N.P.- Průzračný invisible Creek

pevniny oddělil před několika tisíci lety. Nejprve jdeme do části kolem potůčku Invisible Creek, kde je na ostrově jediné místo s deštným pralesem. Hned kolem nás krouží komáři, ale náš sprej s repelentem funguje dobře, takže nás moc neotravují. Okolo potoka je hustá vegetace, spousta kapradin s nádherně zelenou barvou. V potůčku je úplně průzračná voda. Na tišíně si člověk myslí, že tam ani není voda.

Dál jdeme lesem k jezeru Basin Lake. Procházíme již řidším eukalyptovým lesem až na pláž. Jezero je pěkné a písek na pláži nádherný. Ještě není moc teplo, tak se zatím koupat nebudeme. Cestou zpět fotíme jednu velkou ještěrku. Nasedáme do auta a vyrážíme lesem až na pláž na oceánské straně ostrova. Po pláži se dá jet asi 50km kolem různých zajímavostí. To je velká atrakce ostrova. Na některých místech dokonce přistávají malá letadla. Jedno letadlo vidíme přistávat hned na začátku cesty. Moře zrovna ustupuje, takže jedeme v pohodě dost rychle přímo po pláži. Jen musíme dávat pozor na další auta a také na potůčky, co tečou z vnitrozemí. Mají svá koryta přes pláž do moře a musí se přejíždět pomalu.

První zastávka je v místě Rainbow Gorge. Zastavíme na konci pláže a jdeme do vnitrozemí. Na moři jsou velké vlny a burácení vln je slyšet až daleko od pláže. Obdivujeme barevné pískovcové skály. Jen na focení je to proti světlu. Jdeme se dál podívat na písečné duny. Uprostřed ostrova je taková malá poušť a na okraji v několika pruzích různobarevný písek. Nakonec šplháme na dunu a

Fraser Island N.P.- Barevný Rainbow Gorge

pozorujeme naše stopy v písku. Vrchní písek je totiž nažloutlý a když do něj

šlápneme, obnažíme spodní sněhově bílý písek. Při návratu vidíme v křoví dost velkého Varana. Je skoro celý černý se žlutými tečkami. Líně se plazí křovím a nás si moc nevšímá.

Po pláži jedeme dál. Najednou táta volá, dingo! A opravdu, po pláži běží pes dingo. Kluše po pláži a aut si vůbec nevšímá. Fotíme si ho a máme do sbírky další typicky australské zvíře. Zastavujeme nyní u vraku parníku Maheno. Vrak je dost zkorodovaný, ale stále drží pohromadě, včetně příďe. Jožka říká, že když byl na ostrově před deseti lety, byl v mnohem lepším stavu. Za pár desítek let se asi rozpadne. Loď zde na ostrově uvízla ještě před druhou světovou válkou. Vyfotit vrak není snadné. Nejprve se schovává slunko a pak se z několika autobusů vyvalí spousta turistů. Autobusy tu jezdí ve speciální terénní úpravě.

Další zastavení je u barevných útvarů Pinnacles. To jsou barevné a hezky tvarované skály. Jsou hned u pláže.

Fraser Island N.P.- Pes Dingo

Zastavíme jen na podívání a fotky a pak už jedeme dál. Dorazíme až ke skále Indian Head, která se musí objet trochu do vnitrozemí. Za ní, už jen kousek, jsou přírodní bazény na okraji moře, nazvané Champaign Pools. Je to podle bublinek způsobených vlnami přelévajícími se z moře. Hodně lidí se sem jezdí koupat. My máme bohužel smůlu, že momentálně jsou zanesené pískem. Ten se v nich objeví a zase mizí podle toho, jaké je počasí a vlny. Počasí se trochu zkazilo, takže již nejedeme dál a obracíme se zpět.

Fraser Island N.P. - Champaign Pools plné písku

Cestou zpět potkáme další dva dingy. Šmejdí po pláži a hledají vyvržené ryby. Kořist je zadarmo. Petr objeví na mapě krátkou odbočku na vyhlídku na duny. Jedeme tam a po chvíli litujeme. Cesta je hodně špatná a jedeme hodně pomalu. Nakonec přijedeme na místo, kde jsou průsekem mezi stromy vidět v dálce duny. Vracíme se zpět na pláž a pokračujeme k Elli Creek. Největší potok na Fraser Islandu teče přímo do moře. Dá se podél něj jít po dřevěném chodníku několik set metrů do vnitrozemí. Potom se vleze do vody a plave se s proudem až na pláž. Nakonec do vody jde jen Pavel. Je to parádní. Průzračná voda, jako všude na ostrově, a mírný proud ho unáší údolím až na pláž.

Chtěli bychom přespat v kempu u Mackenzie Lake. Je to nejpopulárnější kemp, ale bohužel už je plný. Ještě za ubývajícího světla se vracíme do Central Station. Zde místo mají. Všude kolem jsou zapálené ohně, tak si také jeden rozděláváme. Dobře to odpuzuje komáry. Sedíme do noci u ohně a povídáme si. Také jsme si opekli brambory a dávali víno. V šeru zahlédneme dingy, jak slídí kolem kempu. Všechno jídlo se kvůli nim musí uklízet do aut nebo do speciálních beden, aby je nelákalo.

Dnes jsme ujeli 209 km

5.3. Středa

Vstáváme kolem šesté hodiny. Kempem probíhá samice psa dingo s mladými. Zmizí však než jí stihneme vyfotit. Kempem prochází strážkyně parku a kontroluje, zda je všechno jídlo řádně uschováno. U dvou stanů najde venku jídlo, tak budí turisty a domlouvá jim. Pokuta může být od 30 AUD až do několika set dolarů. Balíme se a jedeme k jezeru Birrabeen. Je zde opět čirá voda a nádherný bílý písek. Objevíme na břehu pokroucený melaluca tree, který má Jožka doma na obraze. Je neuvěřitelné, jak se působením různých vlivů pokroutil.

Další zastávkou je jezero Boomanjin. Zde jsme již neodolali a šli se vykoupat. Jezero je hodně mělké i několik set metrů od břehu, takže se spíš brouzdáme než plaveme. Jožka našel na břehu laserové ukazovátko, z kterého má velikou radost. Cestou zpět jsme si uděláme krátký výlet podél jednoho menšího jezera. Bylo to hezké, procházet křovím podél vody. Viděli jsme několik ještěrek a také, přímo na břehu, masožravé rostliny.

Fraser Island N.P. - Melaluca Tree

Nakonec jedeme k známému jezeru McKenzie Lake. Na jeho pláži je nejbělejší písek ze všech jezer a je hojně navštěvované turisty. Dorazíme v době oběda a je zde spousta lidí. Cestovky je sem přivezou na oběd a koupání. My se jdeme také koupat. Nádhera! Voda je tak

čistá, že je pod ní vidět přes 10 metrů. Petr s Pavlem se jdou projít do části, kde je za malým výběžkem úplně opuštěná pláž. Je polojasno a teplota skoro 30°C. I voda je teplá tak akorát, prostě jsme si to skvěle užili. Táta našel pro změnu létající talíř a tak si s ním házíme ve vodě.

Na další výlety už nemáme čas a tak vyrážíme přes les, zpět do Kingfisher Bay na trajekt. Ještě u parkoviště uvidíme našeho největšího ještěra. Varan se prochází lesem a vyplazuje jazyk.

Fraser Island N.P. – McKenzie Lake

Má krásné žluté skvrny a délku s ocasem přes 1,5 metru. Nás si moc nevšímá, možná už je na turisty zvyklý. Na asfaltu jsme dofoukali pneumatiky na normální tlak a koupili v obchodě nějaké pečivo.

Fraser Island N.P. – Varan Pestrý

U přístavu si na lavičce dáváme pozdní oběd. Také jsme si na zítra objednali výlet lodí na pravý korálový ostrov. Těšíme se na šnorchlování. Ještě pozorujeme na pláži armádu malinkých modrých krabů, jak zde pochodují za potravou. Trajektem jsme kolem páté hodiny zpět na kontinentu. V Harvey Bay myjeme spodek auta od slané vody u speciální myčky. Vyrážíme také na další nákup zásob. Za šera dorážíme do kempu ve

městě Bundaberg. Moc hezký kemp je opět s bazénem, který radostně využijeme. Večer zkusíme známý místní rum. Má úplně jinou chuť než náš tuzemáček. Pavel ještě u kuchyně krmí melounem přítulného possuma. Po půlnoci nás ze spánku vyruší noví sousedé s karavanem. Navíc si pustí hlasitou klimatizaci. Pavel je jde poprosit o vypnutí a oni nám vyhoví. Hurá, můžeme v klidu spát.

Dnes jsme ujeli 202 km

6.3. Čtvrtek

Brzy jsme ze stanu venku a u snídaně žertujeme, jak dlouho nám vydrží v žaludku. To ještě nevíme, jak jsme blízko pravdě. V přístavu si kupujeme tři lístky. Jožka opět nejede a udělá si odpočinkový den. Jdeme spolu s dalšími turisty čekat na molo na loď. Loď je o dost menší, než jsme jeli předtím, pouze pro 75 lidí. Kapitán každého z cestujících upozorňuje na velké vlny na moři a možnost si cestu rozmyslet. My samozřejmě nastupujeme. Loď není plná. Alespoň nebude v moři na útesech přecpáno.

Bereme si hned prášky proti mořské nemoci a usedáme vzadu v lodi. Dnešní loď nevypadá tak moderně a nově jako ta předtím, nu uvidíme. Vyjíždíme a sotva mineme vlnolam, začnou na nás útočit velké vlny. Asi po půlhodině, kdy již část lidí plní pytlíky, se loď zastaví. Kapitán ji na chvíli otočí a ukáže nám, jaké budou vlny na cestě zpět. Je to ještě horší. Loď se kymácí a najíždí na vrcholy vln aby se v zápětí s rachotem propadla dolů. Vlny mají 3 až 4 metry. Pak nechá kapitán hlasovat o návratu zpět. Asi šest lidí včetně Petra, se chce vrátit. Většina rozhodne, a diktuje jízdu dál. Petrovi je dost špatně, a i když nezvrací, nevypadá vůbec dobře. Táta je v pohodě a Pavel relativně v pořádku.

Po třech hodinách divoké jízdy po vlnách jsme u ostrova Lady Musgrave Island. Je to nádherný pohled na zelený ostrov plný stromů, uprostřed modrozeleného oceánu. Voda má úplně neuvěřitelnou barvu. Ostrov je v rohu oválné laguny z útesů. My vjedeme dovnitř laguny a vlny zde jsou mnohem menší. Do úplně klidné lagunové vody to však má daleko.

Lady Musgrave Island- Korálový ostrov v laguně

Počasí je prima, sluníčko svítí, jen občas se objeví malý mráček. I zde je zakotvený ponton. Je menší než ten na Hardy reef. Jako první jedeme na ostrov. Je úchvatný, plný stromů a ptáků. Na břehu je všude spousta rozlámaného korálu. Některé kousky jsou dost velké. Je to stavební kámen tohoto pravého korálového ostrova, který není tvořen skálou, ale zbytky korálů. Průvodkyně nám vypráví pouze na pláži a do hloubi ostrova nesmíme. My se přeci jen jdeme na chvíli projít pod stromy, než nás zavolají zpět. Čekali jsme na ostrově delší výlet.

Korál na útesu

Pavel málem zapomene na oběd, je pořád ve vodě. Fotky ve foťáku rychle ubývají a celý film je snadno pryč. Snad nějaké vyjdou. I zde jsou mušle, i když o něco menší. Vidíme opět mořské okurky a velké hejno štíhlých rybek. Vypadají jako tyčky. Táta a Petr jedou na jízdu polo-ponorkou. Nebylo to nic moc. Pavel je pořád ve vodě a vůbec se mu nechce ven. Na konci už nás vyhnali z vody. Pak ještě půl hodiny čekáme na potápěče. To nás našťavilo, zde bychom plavali do poslední minuty.

Na pontonu oblékáme ploutve a šnorchl a hurá do vody. I zde v laguně jsou malé vlny a musíme se opět učit, jak plavat, abychom pořád nepolykali vodu. Dnes se sebou máme podvodní foťák na jedno použití, uvidíme, co z něj bude za fotky. Pod vodou je to překrásné. Průzračná voda a plno rybek. Hned je jasné, že zde je lepší potápění. Rybek je více druhů i korál je barevnější. Paráda! Opět vidíme mnoho barev a tvarů korálů. Dokonce fialové a skoro černé. Rybiček je zde mraky. Vidíme i několik druhů, co jsme fotili v akváriu, včetně nádherné skaláry se žlutými znaky.

Hejna ryb u útesu

Prášek proti mořské nemoci jsme si vzali již hodinu po obědě a cestou zpět se cítíme o něco líp. I tak loď skáče do vln, až se bojíme, že se rozpadne. Kapitán vždy drží rychlost až na vrchol velké vlny. Pak zpomalí a špička se propadne dolů za lámající se vlnou. Ozve se velké prásknutí a voda se rozstříkne kolem lodi. Jedeme totiž velkou část cesty kolmo na vlny. Přistaneme pozdě, až kolem 18h. Ve městě si dáme večeři v rychlém občerstvení Subway. Jejich bagety nám moc chutnají. Už za tmy popojedeme k Glass House Mountains. V kempu jsme až v deset hodin večer. Rychle stavíme za tmy stany a šup do spacáků.

Dnes jsme ujeli 455 km

7.3. Pátek

Vstáváme časně a rozhlížíme se po kempu. Jsme na okraji lesa. Venku už krásně, chechtavě, křičí kookabarry. Jednu krásnou si fotíme zblízka. Jedeme se podívat na Glass House Mts. To je skupina sopouchů, kolem kterých okolní země zerodovala. Ční do krajiny a lákají k výstupům. Venku je zataženo a v noci trochu sprchlo. První zastávkou je úpatí Mt. Beerwah. Kousek od parkoviště je už nástup na horu. Skála jde prudce nahoru a je dost hladká. Výstup zkusí Petr a je to náročné. Navíc je skála trochu kluzká. Radši si výstup, i vzhledem k hrozícímu dešti, rozmyslíme. První kopec nám pro dnes odolal.

Glass House Mountains - Dvě ze sopečných hor

Pak stoupáme silnicí na jednu vyhlídku. Je zde krásné místo na rozhled a hezky vybavené stolky na pikniky. Výhled je opravdu super. Vidíme krásně několik sopečných hor a okolní hezkou krajinu. Dále pokračujeme pod horu Tibrogargan. Opět u parkoviště čteme, že cesta je pouze pro lezce, ale zezdola to nevypadá moc strmé. Nejprve jdeme lesem a pomalu stoupáme ke skále. V lese je spousta pavučin, tak musíme dávat pozor. Počasí se vylepšilo a už je polojasno. Šplháme po skále nahoru. Jde to dobře, jelikož jsou zde dobré stupy.

Pak ještě lezeme žlabem a už jsme na skalnaté plošině. Je to již nad okolními stromy. Je odsud moc pěkný výhled do krajiny a na okolní hory. Směr nahoru je teď prudší a hladší. Petr to opět zkouší a říká, že to jde. Ostatním se moc nechce. Nakonec se tedy opět vzdáváme a vracíme se lesem dolů.

Pozor na zvířátka

Jedeme ke třetí hoře Podle popisu se na ní dá vylézt nejsnadněji. Jdeme cestou, která je hodně vyšlapaná a nestoupá tak prudce. V jednom úseku musím jít po čtyřech, ale není to po skále. Pouze poslední malá část je po skále a není tak obtížná. Za 40 minut jsme bez problému na vrcholu. Z vrcholu je překrásný kruhový rozhled. Vidíme všechny okolní hory a lesy v údolí. Mezitím je občas pole s ananasem nebo jinou plodinou. Děláme hodně fotek a kocháme se výhledy. Tento malý park se nám moc líbil.

Jedeme dál na jih směrem do Brisbane. Ve městě jsme těsně po poledni. Opět se zatáhlo a chvílemi drobně prší. Město se nám líbí. Zvláště okolí řeky, kde je spousta nových domů a hezká promenáda.

Řeka dělá přímo ve městě několik zatáček a jezdí po ní lodě jako městská doprava. Pokračujeme procházkou a zastavíme se na oběd v nákupním centru. Dojdeme opět zpátky k řece. Na část cesty zpět se svezeme městskou dopravou po řece. Jedeme moderním katamaranem City Cat. Lod' zastavuje každou chvíli na obou březích řeky a vystupuje i nastupuje spousta lidí. Škoda, že zrovna prší. Vystupujeme poblíž auta a budeme pokračovat dál. Na město nám obvykle pár hodin prohlídky stačí.

Na předměstí Brisbane se zastavíme na nákup a pak už směřujeme do hor do Lamington N.P. Nejprve projíždíme farmářskou krajinou. Pak již začneme stoupat do hor. Posledních asi 30 kilometrů do parku je silnice opravdu horská. Klikatí se po svahu kopců a projíždíme mnoho serpentín. V několika místech je silnice hodně úzká. Jsme rádi, že nepotkáváme moc aut. Jedeme vlastně po dlouhém hřebeni hor nad údolím. To se nám moc líbí. Jsou v něm rozházené farmy a vesničky a všude kolem krásně zelená barva trávy. Nakonec projíždíme pralesem s mohutnými stromy. Silnice se mezi nimi kroutí a vyhýbá se někdy i jednotlivým stromům.

Hned u parkoviště v parku vidíme malé lesní klokánky na večerní pastvě. Jdeme se ještě před západem slunce podívat na Sky Walk. To je dřevěná lávka v koruně mohutných stromů. Je umístěna ve výšce přes 10 metrů.

Brisbane – Kostel mezi věžáky

Turisté se tak mohou podívat do nitra horského pralesa ve výšce ptáků. Bohužel nám zážitek kazí skupina mladých asiátů, kteří křičí a honí se po lávkách. Ještě šplháme do koruny stromu do výšky 30ti metrů. Tam je na konci žebříků vyhlídka na okolní hory a prales. V kempu jsme již za šera. Když večeříme, vidíme všude kolem nás desítky malých lesních wallaby, jak se vydali z lesa na pastvu. Ještě chvíli sedíme venku a povídáme.

Dnes jsme ujeli 242 km

8.3. Sobota

V noci mírně prší. Brzy ráno ze stanu slyšíme, jak kolem stanů dupou klokánci na ranní pastvě. Taky je krásně slyšet, když se zastaví a okusují trávu. Je to super být takhle obklopen roztomilými lesními klokany. Snídáme u stolu obklopeni ptáky. Je to parádní. Napočítáme 6 druhů ptáčků, kteří kolem nás poletují a poskakují. Nejdrzejší jsou krocanům podobní, černí ptáci. Jeden si dokonce dovolil klovnout do stanu. Také je tu šedý pták, který se vůbec nebojí a sbírá drobků ze stolu. Pak ještě odlétne na masku našeho auta, kde vyzobává mrtvé mušky. Jo, je to labužník. Cestou do umývárny ještě vidíme jednoho klokánka. Sotva nás spatří, hned utíká do bezpečí lesa.

Lamington N.P.- Vodopád v pralese

Dnes jdeme na výlet do horského pralesa. Cestou k začátku výletu uvidíme hned u cesty nádherného oranžového papouška. Je to největší barevný papoušek, co jsme viděli. Noříme se do lesa a hned začínáme klesat směrem do údolí. Cesta by měla vést dolů do údolí, poté podél říčky. Nakonec zase zpět na hřeben. Okruh by měl mít okolo 15 km, včetně několika vodopádů. Cestou dolů můžeme pozorovat měnící se les. Nahoře jde o horský prales, velké

stromy, málo keřů. Jak jdeme dolů, les je zelenější, stromy menší a ovzduší vlhčí. Překračujeme několik potůčků a stále obdivujeme stromy. Dole v údolí už je to téměř deštný les se spoustou kapradin a mechu.

U říčky se vydáváme proti proudu. Vody je díky předešlým deštům hodně. Fotíme si první vodopád. Je to spíše kaskáda, asi dva metry vysoká. Za chvíli přicházíme k prvnímu brodu. Cesta pokračuje po druhé straně a my musíme přeskákat po kamenech přes vodu. Kameny jsou po dešti pěkně kluzké a tak to není žádná legrace. Za chvíli nás čeká další brod a pak jich je ještě několik. Najednou zjistíme, že po nás šplhají pijavice. Fuj! Mrchy krvelačné.

Čekají až jdeme kolem nebo zastavíme a hned na nás lezou. Musíme se každou chvíli kontrolovat a svádíme s nimi tuhý boj. Někdy je stačí z boty shodit dolů, jindy ji musíme klacíkem odtrhnout. Dáváme si pozor a pijavice se nám daří chytit na botách, než se dostanou k ponožce a na kůži. Pouze jedna uspěje, a táta ji sundává již přísátou. Udělá se mu potom na tom místě velká modřina, která vydrží několik dní.

Lamington N.P.- Red Belly Black Snake

spadá do tůně obklopené krásnou zelenou vegetací. Dokonce nám na chvíli vysvitlo sluníčko.

Začínáme stoupat zpět k hřebeni. U cesty narazíme na hada. Je vzhledem k počasí ještě studený, tak ani nezdrhá. Prohlížíme si ho zblízka a fotíme. Je to velmi jedovatý Red Belly Black Snake. Jeho červené břicho krásně vidíme. Výlet byl moc hezký a pěkně jsme se prošli. Ještě se jdeme podívat na jednu vyhlídku na hory. Pak znovu krátce na Sky Walk do korun stromů. Tentokrát je lepší světlo a také klid. Pavel vyfotí spoustu fotek stromů a nádherného lesa. Nasedáme do auta a jedeme zpět. Cestou do údolí ještě zastavujeme na vyhlídce a fotíme

Byron Bay- Dlouhá oceánská pláž

Dva brody na cestě jsou tak náročné, že musíme sundat boty. Hned po brodu kontrolujeme pijavice. Voda je tady hodně studená, to už jsme dlouho nezažili. Ve vodě zahlédneme raka. Neuvěřitelné! Nádherný modro-žlutý rak. Takového jsme nikdy neviděli. Cestou vidíme i další raky, jednoho dokonce potkáme v lese. Dočteme se potom u informací, že tito krásní raci jsou jenom zde. Cestují lesem od potoka k potoku. To je pro raka značně neobvyklé, protože se obvykle celý život zdržuje jen u vody. Na konci cesty údolím

vidíme dva krásné vodopády. Jeden je v úzkém kaňonu, kde snad nikdy nesvítí slunce. Druhý

spadá do tůně obklopené krásnou zelenou vegetací. Dokonce nám na chvíli vysvitlo sluníčko. Začínáme stoupat zpět k hřebeni. U cesty narazíme na hada. Je vzhledem k počasí ještě studený, tak ani nezdrhá. Prohlížíme si ho zblízka a fotíme. Je to velmi jedovatý Red Belly Black Snake. Jeho červené břicho krásně vidíme. Výlet byl moc hezký a pěkně jsme se prošli. Ještě se jdeme podívat na jednu vyhlídku na hory. Pak znovu krátce na Sky Walk do korun stromů. Tentokrát je lepší světlo a také klid. Pavel vyfotí spoustu fotek stromů a nádherného lesa. Nasedáme do auta a jedeme zpět. Cestou do údolí ještě zastavujeme na vyhlídce a fotíme si výhledy. Také obdivujeme louky s nádherně zelenou trávou. Taková se u nás nevidí.

Míříme zpět k oceánu do Byron Bay, což je nejvýchodnější místo Austrálie. Jsme tam kolem páté odpoledne. Je trochu zataženo. Jdeme na známý maják na skalnatém ostrohu a na nejvýchodnější cíp kontinentu. Je tu pěkně. Pobřeží je plné hezkých skalisek a vlny se o ně krásně tříští. Vidíme i surfaře dovádějící ve vlnách. Mají dnes dobré vlny, tak je jich plné moře.

Sejdeme až k vodě a pak zase přes nejvýchodnější bod nahoru. Počasí se lepší a máme už polojasno. Vidíme také velkého ještěra scinka s krátkými nohama. Po nákupu jedeme stanovat do kempu na konci pláže, začínající pod majákem. Je to od majáku asi 7 km. Jsme kousek od pláže. Ale už je šero, koupání dnes nebude. Jen jdeme za tmy na pláž pozorovat světlo majáku a fotit hvězdy. Fotka se povede a je na ní vidět krásně Jižní kříž. Využijeme sprchy, která funguje i bez vhozených peněz.

Ujeli jsme 174 km

9.3. Neděle

Ráno se jdeme podívat na pláž na východ slunce. Bohužel se slunce schovává a tak fotky nejsou úplně ty nejlepší. Na pláži jsou dva pelikáni a Pavel je fotí v různých pozicích i s majákem v pozadí. Balíme a vyrážíme na cestu. Chtěli bychom dnes dojet až zpět k Sydney. Jožkovi už v posledních dnech volalo několik lidí. Musí se vrátit, aby zařídil nějaké věci. Stejně už bychom na cestě byli možná o den, dva déle. Navíc předpověď počasí není nejlepší.

Byron bay - Pelikáni v ranním slunci

Zastávku si uděláme v městečku Stuarts Point, kousek od břehu moře. Jožka tam koupil pozemek a bude tam stavět dům. Je tam teplejší podnebí než v podhůří Modrých hor u Sydney, kde bydlí nyní. Vyrážíme na koupání do moře. Jsou však velké vlny, takže se musíme spokojit se skákáním v příboji. Musíme dávat pozor na silný zpětný tah vln do moře. Občas se svezeme po vlnách k břehu a pak blbneme v příboji. Vracíme se zpět. Pak si házíme s létajícím talířem na mělké klidné vodě v jedné zátce. Na oběd si zajdeme s jedním Jožky

kamarádem, českým emigrantem, do restaurace. Hned po obědě zase zpět na dálnici.

Jedeme stále na jih a bez větších zastávek uháníme směrem na Sydney. Po setmění už jsme blízko Sydney. Kolem města, se díky pozdní hodině, projede bez problémů. Už nás čeká jen hodina cesty. Po deváté hodině už jsme doma. Tam nás čeká Stáňa a od ní gulášek s knedlíkem a domácí pohoda. Dlouho do noci vyprávíme některé zážitky a pak usínáme v pohodlí postelí.

Dnes jsme ujeli 815 km

Celkem jsme za 26 dní na cestě urazili 11 428 km což je pěkná várka za 4 týdny.

10.3. Pondělí

Ráno vstáváme už ze zvyku před sedmou hodinou. Po snídani vybalíme zbytek věcí z auta a chystáme se na výlet do Sydney. Zkoušíme se ještě připojit na internet, ale nějak se nám to nedaří. Jožka nás odveze na nádraží a vlakem jedeme do města. Venku je zataženo a příjemných 20°C. Z nádraží se vydáváme směrem do Darling Harbour.

Sydney- Darling harbour

vydají se spolu na další prohlídku města.

Akvárium vypadá zvenku malé, ale uvnitř je spousta akvárií. Dokonce mi přijde lepší, než to v Townsville. Tam to však byl živý korál. Je tu k vidění mnoho rybek z moře, ale i ryby z jezer a další vodní zvířena. Také tu mají ptakopysky, takže je konečně Pavel spatří zblízka. V půl druhé se sejdeme ve městě a stavíme se na oběd. Bohužel se zatahuje obloha a začíná poprchávat. Ještě jednou se jdeme podívat do botanické zahrady. Navštívíme část věnovanou kaktusům. Je to hodně zajímavé vidět mnoho druhů kaktusů z celého světa. Je tu i část

Sydney- Vyhlídková věž

věnovaná ohroženým rostlinám. Některé jsou tak vzácné, že jsou umístěné v kleci, aby je nikdo nepoškodil. I zde vidíme v korunách stromů kaloně.

Také se zastavíme na vyhlídce na Harbour bridge a budovu opery. Fotíme si pár záběrů, ale už prší pravidelně. Vracíme se k přístavišti trajektů. U stanice metra necháváme udělat fotky z podvodního foťáku. Budou za hodinu a tak se ponoříme do nejstarší části města, zvané The Rocks. Zdejší úzké uličky a klasické domy se nám líbí. Bohužel procházku přeruší silná průtrž mračen, před kterou se musíme schovat. V blízkých obchodech nakupujeme dárky, nějaká trička a mikiny. Vyzvedneme si fotky u nádraží a popojedeme metrem na hlavní nádraží. Zde vrcholí odpolední špička a vlaky odjíždí z několika nástupišť v 2-3 minutových intervalech. Bohužel vlak na vedlejším nástupišti měl poruchu a mnoho lidí z něj přestoupilo do našeho vlaku. Jsme uvnitř docela namačkaní. Naštěstí se začne vlak kousek za centrem vyprazdňovat. Na nádraží v Glenbrook nás Jožka vyzvedne a hurá na večeri. Dnes dostaneme ryby. Máme lososa a baramundi. Bylo to vynikající! Večer tentokrát klábosíme uvnitř, venku je dost zima.

11.3. Úterý

Ráno hustě prší. Chtěli jsme jet na celodenní výlet do Modrých hor, ale takhle zůstaneme doma. Přehráváme fotky z notebooku na velký počítač a vypalujeme je na CD. Také píšeme e-maily a posíláme pár fotek mámě do Čech. Po obědě přestane pršet, tak vyrazíme na kratší

Blue Mountains N.P.- vodopády

výlet blízko Glenbrook. Jdeme asi dvě hodiny eukalyptovým lesem směrem k vyhlídce na kraji skal. Nemáme štěstí a než se k vyhlídce dostaneme, začne opět pršet. Výhledy tak jsou hodně omezené deštěm a mlhou. Jenom krátce jsme zahlédli vodopády a údolí dole. Cestou zpět musíme brodit jeden potok, přes který je tlustá kláda. Všichni kromě Petra přes kládu opatrně přejdou. Petr radši sundal boty a brodil klasicky. Déšť opět ustane, ale pořád je hodně zataženo. Bohužel dnes nám nebylo

přáno.

Večer si dáváme další lahůdku, a to obrovskou hromadu řízků. Jsme krásně přejedení. Na návštěvu přijeli i bratranec a sestřenice. Ve velkém kruhu povídáme u vína opět dlouho do noci.

12.3. Středa

Stáňa si vzala až do pátku

dovolenou a tím pádem máme ráno připravenou snídani. Venku je pořád zataženo a chvílemi prší. Ani předpověď není moc příznivá. Celé dopoledne jsme doma a sledujeme vývoj počasí. Vzhledem k počasí se rozhodneme změnit původní plány. Chtěli jsme jet k moři a pak na výšlap na jednu horu.

Ještě před obědem se rozhodneme přeci jen někam vyrazit. Chceme jet navštívit Jenolan Caves. Přece jen v jeskyních nám déšť vadit nebude. V informačním centru si vyzvedneme nějaké materiály a jedeme přes hory. Zastavíme se na několika vyhlídkách podél cesty. Není nám opět dopřáno se pokochat pohledy na pískovcové skály. V údolí se válí mraky a skoro nic nevidíme. Projíždíme kolem známé botanické zahrady, ale zrovna prší, takže se nezastavujeme. Pokračujeme dál po menších silnicích směrem přes hory k jeskyním. Místo pikniku někde v přírodě, si oběd dáváme na kryté lavičce poblíž jedné vyhlídky. Také jdeme asi na půl hodiny na výlet. Jdeme na hranu skal nad údolím Modrých hor. vidíme trochu lépe, ale mraky jsou pořád dost nízko.

K jeskyním to máme ještě hodinu a už je po jedné hodině odpoledne. Rozhodneme se nakonec tam nejít, neboť bychom měli málo času na prohlídku. Cestou zpět se opět stavíme u vyhlídek, kde jsme byli na začátku pobytu. Po dešti by mohly zdejší vodopády mít hodně vody. Ovšem počasí a husté mraky jsou proti nám. Vodopády v mlze spíš tušíme než vidíme. U parkoviště potkáváme čtyři Čechy, které jsme viděli u Kings Canyon. To je teda náhoda. Vyprávíme si zážitky a povídáme o cestování. Dnes nás počasí opět zklamalo a nedovolilo nám, užít si ještě australské přírody.

Na naše přání nám Stáňa k večeři udělala klokaní steak. Maso je moc dobré i pěkně připravené. Chutná to hodně podobně jako srnčí maso. Večer opět povídáme u vína, tentokrát se na návštěvu zastavila sestřenice se svojí dcerou Monikou. Ta se nás nejprve trochu bála. Přeci jen jsme úplně cizí. Časem se ale otrkala a pak celý večer řádila. Spát jdeme opět pozdě.

13.3 Čtvrtek

Vstáváme, a venku je slušné počasí. Večer jsme se domluvili, že zkusíme navštívit ZOO v Sydney. Odpoledne bychom pak vyrazili na nějakou pláž v okolí města na koupání. Ráno jsme pomalejší než ostatní dny a vyrážíme na cestu až po deváté hodině. Jede s námi také sestřenice s dcerou. Počasí je polojasné, teplo tak akorát. Do ZOO jedeme přes celé město a tak nám cesta zabere přes hodinu a půl. Parkujeme na velkém parkovišti a hurá na zvířátka.

Sydney ZOO- Koala

Vchod do ZOO je moc hezký a hned kousek za pokladnou začíná sekce typických australských zvířat. Vidíme jak klokany, tak poprvé až v ZOO ježuru. Je veliká a tak se divíme, že jsme ji nikdy nezahlédli v přírodě. Jdeme se podívat na koaly. Mají tam dva medvídky, které nalákali na čerstvé eukalyptové listy a turisté si je mohou zblízka vyfotit. Sáhnout se na ně ale nesmí. Za fotku se platí symbolicky 2 AUD. Pavel jde do ohrady a koalu fotí. Pak ještě vidíme smečku koalů v jejich výběhu. Ten je veliký a ohoz pro návštěvníky je až v druhém patře. To aby bylo na medvídky ve stromech dobře vidět.

Přes pavilon, kde je spousta zajímavých ptáků se dostáváme dál. Podíváme se také na různé ještěry. Snažíme se najít druhy, které jsme fotili a viděli během naší cesty. Monice se výlet moc líbí a pořád by se chtěla někde fotit. Také jsme navštívili výběh tasmanického čerta. Je to zvíře, asi jako malý jezevec. Má černou srst s červenou tlamičkou. Čerti po výběhu řádí a je těžké je vyfotit. Zastavíme se na oběd v jedné z restaurací a odpočíváme ve stínu. Pak se zastavíme podívat na lachtaní show. Je to moc hezké a lachtani jsou šikovní. Navíc je to také pojato jako výchovné představení pro děti.

Lachtani chytají plastové láhve s vysvětlením od učitele o jejich škodlivosti pro moře atd. Všechna děcka kolem nás jsou nadšená. I nám se představení moc líbilo. Nejlepší výhled mají ve svém výběhu žirafy. Zajímavé je, že krmení dostávají do košů umístěných ve výšce.

Sydney- Pohled na Operu a Harbour bridge

Jdeme až k pobřeží. Pohledy na město a Harbour Bridge jsou nádherné. Je krásné počasí a my se kocháme pohledem na zátoku i město. Do ZOO se dokonce dá dojet trajektem. Fotíme panorama Sydney a další pěkné záběry. Kolem výběhů kočkovitých šelem se dostáváme k zajímavým hlodavcům mungo. Žijí ve smečkách a vždy jeden člen sedí vztyčený na hlídce. Ostatní šmejdí za potravou a pokud hlídač pískne, všichni zdrhnou do nor. Jak velí instinkt, jeden hlídá i zde v ZOO. Vidíme červenou pandu. Je nádherná a roztomilá. Dokonce má mládě, které je schované. Vidíme ho jen, když ho jde chovatel krmit. Prcek je ještě roztomilejší než máma. Nakonec nás čeká malé zklamání. Pavilón, kde měli být wombat, je kvůli rekonstrukci uzavřen. Takže wombat je jediné typické australské zvíře, které jsme živé neviděli. Dvakrát jsme viděli jen přejetého wombata u silnice. Je to, jako hodně zvířat v Austrálii, téměř výhradně noční živočich.

Od ZOO pokračujeme v objíždění města a míříme na některou z městských pláží. Rozhodneme se pro Bronti Beach. U pláže je hezký park a vybavení na převléknutí. Jen máme trochu problém, kde zaparkovat. Všude je plno aut. Převlékáme se do plavek a hurá na pláž. Je zajímavé, že oblast pod dozorem plavčků, která je ohraničena žlutými vlajkami, je hodně malá a úzká. Je to tím, že jsou zde skály. Tak jen malá část pobřeží je bezpečná. Jdeme na chvíli do moře, ale jsou přece jen velké vlny. Nejvíce času strávíme v kamenném bazénu hned u moře. Je udělaný tak, aby se do něj při větší vlně přelilo něco mořské vody. Plaveme si v mořské vodě a užíváme pohody. Asi po hodině na pláži se pomalu sbalíme a vydáme se na zpáteční cestu. Večer máme domluvenu večeři. Sejdeme se na ní všichni, včetně bratrance i sestřenice. V restauraci zabereme veliký stůl a každý si dáváme různé dobroty. My zkoušíme hlavně nějaké ryby nebo dary moře. Po návratu domů si ještě povídáme se strejdou a tetou.

14.3. Pátek

Náš poslední necelý den v Austrálii. Venku je hezky. Rozhodneme se jet ještě vykoupat do jednoho jezera kousek od Glenbrook. Jede s námi i sestřenice s dcerou. Cestou se ještě zastavíme na krátkou procházku lesem. Ta je zakončena vyhlídkou na řeku Napier, která odděluje Modré hory od planiny směrem k moři. Řeka je pěkně zaříznutá do údolí a Jožka nám říká, že se po ní dá hezky jet na kanoi. Třeba to zkusíme při příští návštěvě.

Jedeme k jezeru, kde se dá koupat. Je všední den dopoledne, tak jsme tu sami. O víkendu tu bývá plno. Vidíme rozlehlou plochu a místa na parkování aut všude kolem. Je to oblíbené místo na piknik. Zkoušíme vodu a není moc studená, takže se do ní vrháme. Plaveme přes celé jezero až na druhý konec. Je to něco přes 300m. Táta jde na procházku kolem jezera. Na konci začíná kamenitý kaňon s tůňmi. Kousek se jdeme podívat a po krátkém odpočinku plaveme zpět. Jsme hezky unavení a protažení, voda nás krásně osvěžila.

Po návratu již balíme naše zavazadla na cestu zpět. Když už jsme rozloučení a nakládáme věci do auta, kontrolujeme ještě letenky. Ještě že jsme se podívali. Zjišťujeme, že neletíme ve dvě hodiny odpoledne, ale až v pět večer. Získáme tak celé tři hodiny navíc a budeme absolvovat ještě jedno loučení. Již nikam nejedeme a povídáme na verandě a užíváme si tepla. Po obědě se finálně loučíme a nasedáme do auta. Jede s námi Jožka a Stáňa. Na letišti stojíme dost dlouhou frontu na odbavení zavazadel. Ještě dostáváme nějaké dárky a tak s sebou máme několik litrů výborného australského vína. Před odbavením nám ještě kontrolují všechna zavazadla přístrojem na odhalování výbušnin. Konečně jsme odbaveni. Zamáváme a děkujeme australským příbuzným za pohostinnost a šup k nástupu do letadla.

Slunce zapadá při letu nad Indickým Oceánem

Vylétáme ještě za světla a pozorujeme ubíhající krajinu pod námi. Než přeletíme Austrálii, tak se setm. My míříme dál na západ. V Kuala Lumpur jsme již v noci. Opět vystupujeme na hodinu a půl z letadla. Nakonec se nám zastávka protáhne kvůli nějakým problémům

s letadlem. Čekáme totiž skoro hodinu již v letadle. Cestou shlédneme nějaké filmy a tentokrát více spíme. Pavel si také čte knížku, kterou si koupil na letišti. Přilétáme ráno do Vídně. Sníh tam není, ale je nevlídně a prší. V Praze již neprší a není moc velká zima. Velký teplotní šok to není. Máma nás čeká spolu se sousedem, který nás veze domů.

Za 5 týdnů cesty po Austrálii jsme navštívili 17 Národních Parků. Ačkoli nás několik dní obtěžoval déšť, nakonec jsme většinu plánovaného programu stihli. Skvělá výprava!